

საქართველო საქართველო

ნეკრესი (IV-IX სს.) ციხე-ქალაქი
Некреси (IV-IX ст.), фортеця

საქართველო საქართველო

„უკრაინის ქართველთა ასოციაცია „იბერიელი“
Асоціація грузин України „Іберієлі“, 2006

საქართველო საქართველო

საქართველოს პრეზიდენტის მიმართვა
ქვეყნის ქართული საკვირაო სკოლის
თითოეული მოსწავლისადმი

ჩემო პატარა მეგობარო, დღეს შენ წარმოადგენ ჩვენი ქვეყნის პატარა დესპანს მეგობარ უკრაინაში და ძალზე მნიშვნელოვანია, იყო ბეჭითი, შრომისმოყვარე და სამაგალითო მოსწავლე...

დარწმუნებული იყავი, რომ საქართველოს ყოველთვის ახსოვხარ და ყოველი შენი წარმატება, ჩვენი საერთო წარმატებაა. მთავარი დრო და დაბრუნდები სამშობლოში, ისე, როგორც მრავალი ჩვენი თანამემამულე დაბრუნდა ბოლო წლების განმავლობაში და მათ მსგავსად საკუთარ წვლილს შეიტან იმ ქვეყნის აღმშენებლობაში, რომელიც მსოფლიო რუკაზე გმირების სამშობლოს სახელით დაბრუნდა.

ჩვენი მიზანი შენი და ყველა შენი თანატოლის ბედნიერი მომავალია, რომელსაც აუცილებლად ერთად შევქმნით და მივღწევთ ჩვენს ლაშა საქართველოში...

გისურვებ წინსვლას და წარმატებებს!

შენი უფროსი მეგობარი,
საქართველოს პრეზიდენტი მიხეილ სააკაშვილი

Звернення Президента Грузії
до учнів Київської грузинської
недільної школи

Мій маленький друже, сьогодні ти є посланцем нашої країни в дружній Україні та дуже важливо, щоб ти був старанним, працелюбним і зразковим учнем...

Будь впевнений у тому, що Грузія завжди пам'ятає про тебе, що кожен твій успіх є й нашим спільним успіхом. Пройде час і ти повернешся на Батьківщину, як і багато наших співвітчизників повернулося протягом останніх років, та подібно до них внесеш власну лепту в розбудову тієї країни, яка повернулася на мапу світу під ім'ям батьківщини героїв.

Нашою метою є щасливе майбутнє - твоє й усіх твоїх однолітків, яке, без сумніву, ми побудуємо разом у нашій чарівній Грузії...

Бажаю тобі розвитку та подальших успіхів!

Твій старший друг,
Президент Грузії Михайло Саакашвілі

ჟურნალი „საქართველო“ ქართულ - უკრაინულ საინფორმაციო სივრცეში არის ის ორგანო, რომელსაც უცხოეთში მცხოვრები ქართველი ისე ეწაფება, როგორც მწყურვალი – წყაროს. აქ ამ ჟურნალით ვცნობა ქართველი ქართულ ენაზე თავისი ქვეყნის ამბებს, ეუფლება ინფორმაციას ქართველი და უკრაინელი ერის ურთიერთობათა შესახებ, ჩვენს სახელმწიფოთა შორის პოლიტიკური, ეკონომიკური და კულტურული ურთიერთობების სიახლეებს. საქართველოს და უკრაინის თანამშრომლობა და მეგობრობა, რომელიც საუკუნეებს მოითვლის, დღეს არის ნიშუმი სახელმწიფოთა შორის კეთილ ურთიერთობისა.

ჩემთვის მუდამ მნიშვნელოვანია და ამაღლებელი თანამეგობრულთა ყოფა და საქმიანობა უცხოეთში. მითუმეტეს ამ ეტაპზე, როდესაც ჩვენ ვიზრდებით და ამ ზრდაში დიდი წვლილი შეაქვს ქართველ ემიგრაციას.

მაქვს დიდი პატივი მივსალმო უკრაინაში მცხოვრებ ქართველებს და კიდევ ერთხელ გამოვხატო მათდამი დიდი პატივისცემა და სითბო: თქვენ შეძელით ამ რთულ პერიოდში დიდი საქმის კეთება. დიდი საქმეა ის რომ, არ კარგავთ ქართულს და ინარჩუნებთ მას, ეპყრობით როგორც შშობლიურ დედას და ეს დიდი სიამაყეს ბადებს ჩემში და დარწმუნებული ვარ - ნებისმიერ ქართველში.

მე დიდი ინტერესით ვეცნობ თითოეული თვენთაგანის საქმიანობას და ჩვენ ვამაყობთ თქვენი მიღწევებით, რომელიც ერთრალად ეკუთვნის უკრაინასა და საქართველოს. მეამაყება, რომ ჩემი ზუგდიდის მეკიდრი და უკრაინის მოქალაქე, ქართველი პოეტი და მთარგმნელი რაულ ჩილაჩავა უკრაინამ თავის ელჩად დანიშნა ლიტვაში.

მინდა მივსალმო ქართული საკვრაალო სკოლის თითოეულ წევრს, რომელიც ქართველთა კულტურის ვერა კიევი, სადაც არა მხოლოდ ქართველები, არამედ უკრაინელებიც სწავლობენ.

კიდევ ერთხელ მოგესალმებით და დიდ წარმატებებს ვისურვებთ უკრაინის საკეთილდღეოდ და საქართველოს საამაყოდ.

პატივისცემით
საქართველოს პარლამენტის წევრი
ნაზი არონია

Журнал “Грузія” є тим виданням у грузинсько-українському інформаційному просторі, що його грузини, які мешкають за кордоном, вивчають ретельно, немов спраглий припадає до джерела. Звідси, з цього журналу, грузинською мовою черпають вони історії з життя своєї країни, дістають інформацію про зв’язки українського та грузинського народів, дізнаються про новини політичних, економічних і культурних стосунків між нашими державами. Дружба та співпраця між Грузією та Україною, що налічує багато століть, сьогодні є взірцем дружніх стосунків між країнами.

Для мене є суттєвими і не обходять стороною життя та справи співвітчизників за кордоном. А тим більше на цьому етапі, коли ми перебуваємо у стадії зростання і коли суттєвий доробок у цьому належить грузинській еміграції.

Маю честь вітати грузинів, що мешкають в Україні, та ще раз висловити їм свою пошану та щирю підтримку: у цей важкий час ви робите велику справу - не втрачаєте свого коріння, плачете його з материнською турботою і це народжує величезну гордість у мене та, я впевнена, в усіх грузинів.

З величезним зацікавленням я дізнаюся про діяльність кожного з вас і ми пишаємось вашими досягненнями, що належать одночасно Україні та Грузії. Я пишаюся тим, що уродженця мого Зугдиді та громадянина України, грузинсько-го поета та перекладача Раула Чілачаву призначено послом України в Литві.

Хочу привітати всіх співробітників Грузинської недільної школи, що є осередком грузинської культури в Києві та в якій навчаються не лише грузини, але й українці.

Ще раз щиро вітаю та бажаю великих успіхів задля добробуту України та слави Грузії.

З щирою повагою,
Депутат парламенту Грузії,
Назі Аронія

პატივცემულო მკითხველებო, ძვირფასო მეგობრებო!

გულითადად მივესალმები კიევის ქართულ კულტურულ-საგანმანათლებლო ცენტრის ათი წლისთავის იუბილეს და მასთან დაკავშირებული პირველი ცნობარის გამოქვეყნებას.

არ შევცდები, თუ ვიტყვი, რომ ორი მართლმადიდებელი ქვეყნის, უკრაინისა და საქართველოს ურთიერთობანი სხვათაგან გამოირჩეულია და მას ორივე მხარე აღმავლობისა და ჩვენი ხალხის საკეთილდღეოდ იყენებს.

ქართველებსა და უკრაინელებს ტრადიციულად ღიმილი სიყვარული და პატივისცემა გაგვაჩნია. უდიდესი უკრაინელი პოეტი და მწერალი ლესია უკრაინკა ამბობდა: „უკრაინელი რომ არ ვიყო, ქართველობას ვისუფლებდი“. რაც ჩვენი ხალხის სულიერი თანამგეობრობის ნიშნულია. ქართველი ერი კი ნოემბრის სუსხიან დღეებში, ნარინჯისფერი რევოლუციის დროს, მხარში ამოუდგა მოძმე ერს. ყველას გვახსოვს, კიევის თავისუფლების მოედანზე სხვა ქვეყნების დროშებთან ერთად ამაყად მოფრიალე ჩვენი სუთკვარიანი დროშებიც. ეს იყვნენ ჯეშმარიტი მეგობრები, რომლებიც არ დარჩნენ გულგრილნი მეზობელი ქვეყნის სატკივარისადმი... დამერწმუნებით, რომ ასეთი გრძნობა თვით დრო-ჟამსაც არ ძალუძს შეცვალოს. ეს კი კიდევ ერთი ნათელი მაგალითია იმისა, რომ ჩვენ ისტორიულად, სარწმუნოებრივად და კულტურულად მჭიდროდ ვართ დაკავშირებული.

არ შევცდები თუ ვიტყვი, რომ ჩვენი ქვეყნების მეგობრობა, კულტურულ-ეკონომიური კავშირი მომავალში უფრო გაღრმავდება და გაძლიერდება.

იმედს გამოვთქვამთ, რომ წინამდებარე გამოცემა იქნება ფრიალ სასარგებლო როგორც ქართველი ასევე უკრაინელი მკითხველისათვის და შექმნის ახალ ლამაზ ვეერდს ორივე ქვეყნის ურთიერთდამოკიდებულებაში.

პატივისცემით,

საქართველოს საგანგებო
და სრულუფლებიანი ელჩი უკრაინაში
გრიგოლ ქათამაძე

Шановні читачі, любі друзі!

Я щиро вітаю Грузинський культурно-просвітницький центр з нагоди його десятиріччя та видання першого довідника у зв'язку з цією подією.

Гадаю, що не помилюся, якщо скажу, що відносини двох країн, України та Грузії, вирізняються серед інших і обидві сторони використовують це для розвитку країн та добробуту наших народів.

Між українцями та грузинами традиційно існує велика любов та повага. Велика українська поетеса та письменниця Леся Українка сказала: „Якби я не була українкою, то хотіла би бути грузинкою“. Це є прикладом духовної дружби наших народів. Або ж згадаймо, як грузинський народ у морозні дні листопаду підтримував братній український народ.

Ми всі пам'ятаємо, як поруч із прапорами інших країн на Майдані Незалежності гордо розвивалися й наші грузинські прапори з п'ятьма хрестами. Це були справжні друзі, які не лишилися байдужими до болю сусіднього народу. Гадаю, ви погодитесь зі мною в тому, що подібне почуття не може змінити навіть плин часу.

Маю надію, що дружба наших народів, культурно-економічний зв'язок між ними буде поглиблюватись та посилюватись у майбутньому...

Я впевнений, що це видання буде дуже корисним як грузинському, так і українському читачеві та стане новою прекрасною сторінкою у взаємовідносинах двох країн.

Зі щирою повагою,

Надзвичайний та Повноважний
Посол Грузії в Україні
Григол Катамадзе

„უკრაინის ქართველთა ასოციაცია“ „იბერიელი“

ბესიკ შამუგია,
ასოციაციის პრეზიდენტი

Бесік Шамугія
Президент асоціації

ოთხმოცდაათიანი წლების საქართველოსათვის ემიგრაციის პრობლემა ეპოქალურ სატკივარად გამოიკვეთა... საქართველო ასე ერთბაშად არასოდეს დაცარიელებულა, ინტელექტუალური რესურსების გაღივებით ასე არასოდეს გაღარიბებულა. ეს სამწუხარო და ფრიალ დამაფიქრებელი რეალობა ჩვენი ღრის ნიშნაც კი გახდა...

საზღვარგარეთ მყოფ ქართველებს მათი შინაბრუნების იმედით ცნობილი ქართველი მწერალი ოთარ ჭილაძე შეეხმანა: „ღღეს გაცილებით უკეთ ვართ, ვიდრე გუშინ ვიყავით, რადგან ღღეს უფრო მეტმა ვიცით, რატომ ვართ ცუდად. სხვათა შორის არც ემიგრაციაში წასვლის მიზეზია საერთო. ვინ იძულებით მიდის, ვინ საკუთარი ნებით; ერთს დაბრუნება უნდა, მაგრამ არ შეუძლია, მეორეს შეუძლია, მაგრამ არ სურს. დაბრუნება არა მარტო კეთილშობილური მიზანი, არამედ მოურეველი სურვილიც უნდა იყოს მათთვის“.

დღევანდელი საქართველოსათვის ემიგრაცია მტკივნეული პრობლემა და ახალი ხილია... თვალსა და ხელს შუა ქვეყნის მოსახლეობის 25% უცხოეთში აღმოჩნდა და ღღესაც მასპინძელი ქვეყნის ინტერესებს ემსახურება. ახალ გარემოსთან შეგუება, ელემენტარული ყოფითი პრობლემის შექმნა, შვილების მოვლა – პატრიონობა გახდა სხვის მიწას შეფარებული ქართველის ცხოვრების ძირითადი მიზანი, შინაარსი და ამოცანა. ცხადია, თითოეულ ემიგრანტს თავისი სპეციფიკური პრობლემები აქვს გადასაწყვეტი, მაგრამ ტკივილი ალბათ ყველას ერთი გვაქვს და მას სამშობლოს მონატრება ჰქვია.

„Iberielі“

Асоціація
грузин
України

Для Грузії дев'яностих років проблема еміграції стала епохальним болем...

Так раптово Грузія ніколи не бідніла,

ніколи не спустошувалася витіканням інтелектуальних ресурсів. Ця сумна реальність, що змушує задуматися, навіть стала ознакою нашого часу...

З надією на повернення додому, до грузин, що живуть за кордоном, звернувся відомий грузинський письменник Отар Чіладзе: «Сьогодні нам набагато краще, ніж учора, бо сьогодні знаємо, чому нам погано. Між іншим, причини еміграції не є загальними для всіх. Хтось змушений виїхати, хтось їде зі своєї волі; один хоче повернутися, та не має можливості, інший може, але не хоче. Повернення повинно бути для них не тільки благородною метою, але й непереборним бажанням».

Для сьогоденної Грузії еміграція – болюча, досі невідома проблема... В одну мить двадцять п'ять відсотків населення країни опинилися на чужині та досі служать інтересам країни, що прийняла їх. Адаптація до нового оточення, створення елементарних побутових умов для своїх дітей стали основною метою, суттю і завданням життя грузин, яких прихистила чужа земля. Звичайно, кожен емігрант має власні проблеми, проте, певно, біль у всіх спільний – туга за Батьківщиною...

Вже п'ять років у Києві існує Асоціація грузин України „Iberielі“, першим завданням якої є допомога та підтримка своїх співвітчизників, які відірвані від рідної землі. З цією метою Асоціація виявляє, вивчає та аналізує ті труднощі, що притаманні інтеграції людини в чуже суспільство. Зокрема, діє веб-сервер

„უკვე ხუთი წელია, რაც კიევში არსებობს უკრაინის ქართველთა ასოციაცია „იბერიელი“, რომლის უპირველესი ამოცანა სამშობლოს მონყვეტლო თანამემამულეთა დახმარება და თანადგომაა. ამ მიზნით ასოციაცია აღრიცხავს, სწავლობს და ანალიზებს იმ სიმწიფეებს, რაც უცხო საზოგადოებაში ადამიანის ინტეგრაციის თანამდევო პროცესია. მოქმედებს სათვისტომოს ვებ-გვერდი (www.iberieli.org), სადაც მოცემულია ემიგრანტებისათვის საჭირო პრაქტიკული ჩვევების ნუსხა. ასევე ჩვენი ასოციაცია დიდ ყურადღებას ანიჭებს უკრაინაში ქართული კულტურის პროპაგანდასა და პოპულარიზაციას. ვცდილობთ ვებ-გვერდზე მოვთაღსოთ ყველა ის ინფორმაცია, რომელიც დაინტერესებს არა მარტო ჩვენს თანამემამულეებს, არამედ უკრაინელებსაც. სისტემატოურად ვაქვეყნებთ მასალებს ქართული კულტურის ცენტრის მუშაობის შესახებ, ვაშუქებთ კიევში და საქართველოში მიმდინარე მოვლენებს და ა. შ. სიამაყის გრძნობით გვინდა ავღნიშნოთ, რომ ვებ-გვერდი ერთნაირად პოპულარულია როგორც უკრაინაში, ასევე საქართველოში და დასავლეთშიც. დარწმუნებული ვართ, რომ სწორედ ქართულმა სათვისტომომ უნდა იტვირთოს დაქსაქსული ქართველების სულიერი და ფიზიკური გამოღიანების ფუნქცია.

ამ ბოლო დროს ასოციაციის მხარდაჭერით და ინიციატივით არაერთი შესანიშნავი პროექტი განხორციელდა. მაგალითად: ქართველი მხატვრების ნაშუქვრების გამოფენა, ფოტო–გამოფენები: „სიზმრები საქართველოზე“ (კიევი, „გალერეა ტაძო“ და უკრაინის შინაგან საქმეთა ეროვნული აკადემია), „ნარინჯისფერი რეპორტაჟი“ (თბილისი, „ქარვასლა“).

ასევე ასოციაციამ აქტიური მონაწილეობა მიღო ქართული სათვისტომოების მსოფლიო ფორუმში (თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი, 2004 წ. ივლისი).

ჩატარდა მრგვალი მაგიდა, ცნობილი ფოლკლორული ანსამბლის „კელაპტარის“ კონცერტი, ახალი ქართული კინოს ფესტივალი და სხვა.

სათვისტომოს ძირითადი მიმართულებაა უცხოეთის მიწაზე შექმნას მიკრო–კოლონიატა პატარა საქართველო, სადაც ქართველი საკუთარი ქვეყნის მზრუნველობასა და თანამემამულეების მეზარეულობას იგრძნობს. ჩვენ გულითადად ვუღებთ კარს ყველა ემიგრანტს, ვცდილობთ უკრაინაში გაფანტულ – აღორციხავ ქართველთა სათვისტომოში გაწყვრიანებას და ვქმნით ქართული ემიგრაციის სრულყოფილ სურათს.

მოუწონდებ ყველა ქართველს გაერთიანებისკენ. მობრძანდით ჩვენთან!

ჩვენ მხოლოდ ერთად შეგვიძლია გავაყუთოთ მაჟულიშვილოური საქმე!

ჩვენ მხოლოდ ერთად შეგვიძლია გადავწყვიტოთ ჩვენი პრობლემები!

ხელი გაუწოლოთ ერთმანეთს!

გვიყვარდეს ერთმანეთი!◆

უკრაინის ქართველთა ასოციაცია „იბერიელი“-ს ადმინისტრაცია:
Адміністрація Асоціації грузин України „Іберієлі“

პრეზიდენტი – ბესიკ შამუგია

Президент Асоціації – Бесік Шамугія

ვიცე-პრეზიდენტი – მარინა ბეჟანიშვილი

Віце-президент – Маріна Бежанішвілі

ემიგრაციისა და ლტოლვილთა განყოფილების უფროსი – სოსო ჩოჩია

Керівник відділу Асоціації у справах еміграції та бежанців – Сосо Чочія

ადმინისტრაციული დირექტორი – ნათელა შამუგია

Виконавчий директор Асоціації – Натела Шамугія

ასოციაციის ვებგვერდის ადმინისტრატორი – ლექსო ოსტროვსკი

Адміністратор вебсторінки Асоціації – Олексій Островський

კულტურულ-საგანმანათლებლო ცენტრის სასწავლო ნაწილის გამგე – ნათია რობაკიძე

Завідувач учбової частини грузинського культурно-просвітницького центру – Натія Робакідзе

კულტურულ-საგანმანათლებლო ცენტრის კოორდინატორი – მაკა ჩხვიმიანი

Координатор культурно-просвітницького центру – Мака Чхвіміані

დიასპორი (www.iberieli.org), на якому подано перелік практичних звичок, що потрібні емігрантові. Також наша Асоціація приділяє велику увагу пропаганді та популяризації грузинської культури в Україні, прагне розмістити на веб-сервері таку інформацію, що зацікавить не тільки наших співвітчизників, але й українців. Постійно публікуються матеріали про роботу грузинського культурно-просвітницького центру і т.ін. З гордістю хочемо зазначити, що веб-сервер є однаково популярним як в Україні, так і в Грузії та на Заході. Ми впевнені, що саме грузинське земляцтво повинно взяти на себе функцію духовного і фізичного об'єднувача грузинів.

Останнім часом з ініціативи та за підтримки Асоціації здійснюється не один проєкт, що вартий уваги. Наприклад, виставка робіт грузинських художників, фотовиставки „Сни про Грузію“ (в галереї «Тадзіо» та в Національній академії внутрішніх справ України), „Помаранчевий репортаж“ (у «Карвасла» в Тбілісі) – автори М. Бежанішвілі та Л. Абсава.

Асоціація взяла активну участь у всесвітньому форумі грузинських діаспор, що пройшов у Тбіліському університеті в липні 2004 р.

За участі Асоціації було проведено круглий стіл, концерт нового фольклорного ансамблю „Келатари“, фестиваль нового грузинського кіно та інше.

Головний напрямком діяльності діаспори – створення на чужій землі мікроклімату, маленької Грузії, де кожен грузин відчує турботу власної країни, підтримку співвітчизників. Ми привітно розчиняємо двері перед усіма емігрантами, що розпорошені по всій Україні, запрошуємо їх до лав діаспори, чим намагаємося створити цілісну картину грузинської еміграції.

Закликаємо всіх грузинів до об'єднання і чекаємо на вас!

Тільки разом ми можемо зробити щось для Батьківщини!

Тільки разом ми зможемо вирішити наші проблеми!

Подамо одне одному руку допомоги!

Любімо одне одного!◆

გრემი (XVI ს.) ალექსანდრე კომეძე, მთავარანგელოზის ეკლესია
Грєм (XVI ст.) Вежа Олександр. ансамбль церкви Мтаварангєлози

ჩვენთან თანამშრომლობისა და დახმარების მსურველებს

შეუძლიათ ისარგებლონ შემდეგი რეკვიზიტებით:

უკრაინის ქართველთა ასოციაცია "იბერიელი"

02081, უკრაინა, ქ. კიევი, ზღოლბუნოვსკაიას ქუჩა 11 ბ. 84

ანგარიში ნომერი: 26007310018980 у філії КРУ банку "Фінанси та кредит", МФО 300937, ЗКПО 26519828

ან დაგვიკავშირდით ელექტრონული მისამართით info@iberieli.org

გაღმორიცხული თანხა მოხმარდება ქართული კულტურულ-საგანმანათლებლო ცენტრის გაფართოება-განვითარებას.

www.iberieli.org

Бажаючи надати допомогу Асоціації
можуть скористатися нашими реквізитами:

Асоціація грузин України "Іберієлі"

02081, Україна, м. Київ, вул. Здобунівська 11, кв. 84

р/р 26007310018980 у філії КРУ банку "Фінанси та кредит",
МФО 300937, ЗКПО 26519828

або ж зв'язатися з адміністрацією Асоціації: info@iberieli.org

Пожертви буде використано для розвитку Грузинського
культурно-просвітницького центру.

კიევის ქართული კულტურულ – საგანმანათლებლო ცენტრი ათი წლისაა

Грузинському культурно – просвітницькому центрові Києва десять років

გასული საუკუნის ოთხმოცდაათიანი წლების საქართველოში დატრიალებულმა მოვლენებმა შვედობიანი მოსახლეობის გარკვეული ნაწილი მამა-პაპისეული მიწის დატოვებისა და უცხოეთში გადასახლების აუცილებლობის წინაშე დააყენა. ასე აზიერთდა ქართული ემიგრაციის დიდი ტალღა. უამრავ სირთულეს, რომელიც სხვა ქვეყანაში ცხოვრებას თან სდევს, დაემატა ქართველი კაცისათვის ალბათ ყველაზე მთავარი: შვილების ჭეშმარიტად მამულიშვილური სულისკვეთებით აღზრდა... ეს კი, მშობლიური ენის ცოდნის, მის ისტორიასთან, კულტურასთან და ტრადიციებთან ზიარების გარეშე, დამეთანხმებით, თითქმის შეუძლებელია.

მშობლიური ენის დავიწყების საშიშროება განსაკუთრებით აქტუალურია საზღვარგარეთ მყოფ ქართველებს შორის. რატომ ვერ ლაპარაკობს უცხოეთში მცხოვრები ქართველი ბავშვი ქართულად? იმიტომ რომ მას ქართული ენა არ ესმის... მშობლები ცდილობენ შვილებს პირველად უცხო ენა – რუსული, უკრაინული ან ინგლისური შეასწავლონ და მხოლოდ შემდეგ ... ქართული. გამოდის, რომ ამით ბავშვს მშობლიურ ენას უკარგევნ.

კიევში სამაღად ბევრი ქართული ოჯახი ცხოვრობს. მათი შვილები უკრაინულ ან რუსულ სკოლაში სწავლობენ. ქართულად მეტყველებენ, მაგრამ, იშვიათი გამონაკლისის გარდა, წერა-კითხვა არ იციან. არის შერეული ოჯახებიც. იქ ქართულად თითქმის არ ლაპარაკობენ და ბავშვებმაც მშობლიური ენა საერთოდ არ იციან... ამ მტკივნეული და საოთხი საკითხის გადაწყვეტის ერთ-ერთ აუცილებელ პირობად უკრაინაში მცხოვრებ ქართველებს მიგვაჩნია ქართული საშუალო სკოლის დაარსება, მსგავსად თბილისში არსებული უკრაინული გიმნაზიისა...

1996 წელს საქართველოს საელჩოსა და ადგილობრივი ქართველების თანადგომით კიევში ამოქმედდა ქართული საკუთარი სკოლა, რომლის პირველი მასწავლებელი იყო ქალბატონი რაზა არუბელიძე. თავდაპირველად მეცადინეობა მხოლოდ კვირაობით ტარდებოდა რუსთაველის ქუჩაზე მდებარე ერთ-ერთ სკოლაში. მართალია, ქართული საშუალო სკოლის გახსნა დღემდე ვერ მოხერხდა, მაგრამ ბავშვები მაინც დიდი სიხარულით შეუდგნენ დედა-ენის შესწავლას. »

Події, що вирували у Грузії в дев'яності роки минулого століття, поставили певну частину мирного населення перед неминучою необхідністю залишити землю батьків і переселитися за кордон. Так утворилася велика хвиля грузинської іміграції. До багатьох труднощів, що супроводжують життя людини на чужині, додалася, певно, найбільша для грузинів: виховання дітей у душі справжнього патріотизму... Але без знання своєї мови, історії, культури та традицій це, певно, майже неможливо.

Небезпека забути свою мову особливо гостро постає перед грузинами, що мешкають за кордоном. Чому ж грузинське дитя, що мешкає на чужині, не вміє говорити грузинською? Певно, тому що він не чує грузинської... Батьки намагаються, щоб дитина перш за все вивчила чужу мову – російську, українську, або англійську і лише по тому – грузинську. Виходить, що тим самим дітей позбавляють мови батьків.

У Києві живе досить багато грузинських сімей, їхні діти навчаються в українських, або російських школах. І хоча вони і говорять грузинською, але, за поодинокими винятками, читати та писати по-грузинськи вони не вміють. Є також і змішані сім'ї – вони взагалі майже не говорять грузинською, а діти не знають своєї мови. Однією з необхідних умов для вирішення цього болючого і тонкого питання, на наш погляд, є створення у Києві грузинської середньої школи на кшталт української гімназії, що існує в Тбілісі.

У 1996 р. за сприяння посольства Грузії в Україні та місцевих грузинів у Києві організовано грузинську недільну школу, першою вчителькою у якій була п. Роза Арубелідзе. Спочатку заняття проводилися лише по неділях у школі на вулиці Руставелі. І хоча грузинську середню школу створити і досі не вдалося, діти з великим натхненням взялися за вивчення рідної мови. Учителями школи та батьками для дітей були проведені численні важливі заходи.

Щастя, коли досить велика кількість грузинських дітлахів збирається разом, бо вони мають нагоду вивчати рідну мову, спілкуватися нею, товаришувати з однолітками-співвітчизниками, та відчувати себе у грузинському оточенні. »

სასწავლო პროცესის გარდა მასწავლებლისა და მშობლების დახმარებით ბავშვებისათვის მოეწყო არაერთი შესანიშნავი ღონისძიება.

ბელნიერება, როდესაც საკმაოდ დიდი რაოდენობის ქართველი ბავშვი ერთად იყრის თავს: შეუძლიათ მშობლიურ ენაზე ისწავლონ, ისაუბრონ, თანამემამულე თანატოლებთან იმეგობრონ და თავი ჭეშმარიტად ქართულ გარემოში იგრძნონ.

1999 წლიდან ქართული ენის სწავლებასთან ერთად საკვირაო სკოლაში ისწავლებოდა ქართული ცეკვა, რომელსაც უკრაინის პოლიციის აკადემიის ორი კურსანტი ლევან ჭუბაბრია და ზაზა ზაზაძე ხელმძღვანელობდა.

2001–2002 წლებში სკოლას კიდევ უფრო მეტი მოსწავლე და მასწავლებელი შეემატა. დაიწყო ქართული სიმღერის შესწავლაც. ქართული ენისა და საქართველოს ისტორიის სასწავლებლად კი ცნობილი ქართველი მწერალი ბატონი ვურამ პეტრიაშვილი ჩამოვიდა ჩერნიგოვიდან. მალე მას შეუერთდა დანწყიითი კლასის სპეციალისტი და ფსიქოლოგი ქალობატონი ნათია რობაქიძე და ქალობატონი მანანა სულაქველიძე, რომელიც 2002 წლიდან 2005 წლამდე ასწავლიდა ბავშვებს ქართულ სიმღერასა და ცეკვას. ასევე 2003–2004 სასწავლო წელს სკოლაში წარმატებით მუშაობდა ახალგაზრდა მასწავლებელი ორინე პეტრიაშვილი.

2004 წლის ოქტომბერში ჩვენს სკოლას სტუმრობდნენ საქართველოს პარლამენტის წევრები ბატონი დავით კირკიტაძე, ბიძინა ბრეგაძე და სხვები. მათ სკოლას საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქის უწმინდესი და უნეტარესი ილია მეორეს მიერ კურთხეული წმინდა გიორგის ხატი გადასცეს. ხოლო ამავე წლის 31 დეკემბერს საახალწლო საჩუქრებითა და სახელმძღვანელოებით ბავშვებს თვით საქართველოს პრეზიდენტის მეუღლე სანდრა რულოფი ეწვია.

2005 წლიდან უკრაინის კანონმდებლობის მიხედვით, რომელიც ეხება ეროვნულ უმცირესობათა განათლებას, საკვირაო სკოლა კულტურულ-საგანმანათლებლო ცენტრად გარდაიქმნა.

თუმცა გასაკეთებელი და გადასწყვეტი ჯერ კიდევ ბევრი გვაქვს, ვფიქრობ, მაინც შევძელია ვიამაყო იმით, რომ შეიქმნა სრულყოფილი ქართული კულტურულ-საგანმანათლებლო ცენტრი, სადაც 80-ზე მეტი მოსწავლეა. განსაკუთრებით სასიამოვნოა ის, რომ მათ შორის არიან უკრაინელი ახალგაზრდებიც, რომლებიც ქართულ ენას, ცეკვასა და სიმღერას დიდი მონდომებითა და ხალისით სწავლობენ. აღსანიშნავია ისიც, რომ ცენტრში გაერთიანების მსურველთა რიცხვი ამ ბოლო დროს საგრძნობლად იზრდება.

დღეს კივეს ქართულ კულტურულ-საგანმანათლებლო

3 1999 რ. разом з грузинською мовою у школі почали вивчати грузинські танці під керівництвом двох курсантів Академії внутрішніх справ України – Левана Чубабріа та Зази Зазадзе.

У 2001-2002 рр. до школи прийшло ще більше учнів і вчителів, почалося викладання грузинської пісні. Для викладання грузинської літератури й історії з Чернігова приїхав відомий грузинський письменник п. Гурам Петріашвілі. Незабаром до викладачів приєдналися фахівець з викладання в молодших класах і психолог п. Натія Робакідзе, та п. Манана Сулаквелідзе, яка викладала дітям грузинські пісні й танці у 2002-2005 рр. Також у 2003-2004 рр. у школі успішно працювала молода вчителька Ірина Петріашвілі.

У жовтні 2004 р. школу відвідали депутати парламенту Грузії пп. Давід Кіркитадзе, Бідзіна Брегадзе та ін. – вони передали школі ікону святого Георгія, що була освячена патріархом Грузії блаженнішим Ілляєю II. А 31 грудня того ж року з новорічними подарунками та підручниками в гості до дітей завітала дружина президента Грузії п. Сандра Рулофс.

З 2005 р., згідно законів України щодо освіти національних меншин, недільну школу було перетворено на культурно-освітній центр.

Хоча багато чого все ще слід зробити і вирішити, гадаємо, можемо пишатися тим, що створено завершений грузинський культурно-освітній центр, що налічує понад 80 учнів. Особливо приємним є те, що серед цих учнів є й українська молодь, що з великим натхненням і завзяттям вивчає грузинську мову, танці та спів. Слід зазначити і те, що останнім часом помітно зросла кількість бажаючих об'єднатися у межах центру.

На цей час у грузинському культурно-освітньому центрі викладають сім учителів. Вони безкорисливо працюють задля грузинського та українського суспільства, не шкодують сил, »

Центрში შეიდი მასწავლებელი მოღვაწეობს. ისინი უანგაროდ ემსახურებიან ქართველ და უკრაინელ საზოგადოებას, არ იშურებენ ძალ-ღონეს, რომ ქვეყანას ღირსეული მამულიშვილები გაუზარდონ, ეხმარებიან ბავშვებს ქართული ცნობიერების ჩამოყალიბებაში.

კიევის ქართული კულტურულ – საგანმანათლებლო ცენტრის თანამშრომლები:

- ბესიკ შამუგია – ხელმძღვანელი;
- გურამ პეტრიაშვილი – ქართული ენისა და ლიტერატურის, ისტორიული ნარკვევების მასწავლებელი;
- ნათია რობაქიძე – ქართული ენისა და ლიტერატურის მასწავლებელი;
- მარინა ბეჟანიშვილი – ქართული ენისა და ლიტერატურის მასწავლებელი;
- რომან ლაშხია – რელიგიისა და ქართული ხალხური

სიმღერის მასწავლებელი;

- ნინო მახარაძე – სიმღერის მასწავლებელი;
- მაკა ლომსაძე – ქართული ცეკვის მასწავლებელი.
- კობა არტემოვი – ქართული ცეკვის მასწავლებელი ქართული კულტურულ – საგანმანათლებლო ცენტრის მოსწავლეები ხუთ ჯგუფად არიან დაყოფილი. პირველ, მეორე და მესამე ჯგუფს საკვირაო სკოლის

აბი ვиховати для країни гідних патріотів, сформувати грузинську свідомість дітях.

Співробітники грузинського культурно-освітнього центру:

- Бесік Шамугія - керівник.
- Ґурам Петріашвілі – викладач грузинської мови, літератури та історії.
- Натія Робакідзе – викладач грузинської мови та літератури.
- Марина Бежанішвілі – викладач грузинської мови та літератури.
- Роман Лашхія – викладач релігії та грузинської народної пісні.
- Ніно Махарадзе – викладач співу.
- Мака Ломсадзе – викладач грузинського танцю.
- Коба Артьомов – викладач грузинського танцю.

Учнів грузинського культурно-просвітницького центру поділено на п'ять груп. Першу, другу і третю групи складають учні недільної школи, а дві останні групи – молодь віком від 14 до 28 років.

П'яту групу, що складається з грузинів зі змішаних сімей та українців, навчає п. Марина Бежанішвілі. Ці учні вивчають грузинську мову та літературу індивідуально, з допомогою спеціальної літератури.

У четвертій групі, що опановує мистецтво грузинського танцю та народної пісні, викладають талановиті та працелюбні молоді люди – Мака Ломсадзе, Коба Артьомов, Роман Лашхія.

Сьогодні, попри всі об'єктивні та необ'єктивні труднощі, що

постояють перед нами, кожен може прийти до центру і безкоштовно вчити дітей рідній мові. Це, беззаперечно, величезна заслуга як викладачів центру, так і батьків.

Як ми вже зазначили, грузинський культурно-освітній центр має відповідальну і важливу місію, для здійснення якої, на жаль, не досить самої лише самовідданості викладачів та активності батьків. Маємо на увазі відсутність власних будівлі, фінансування і т.ін.

За статистикою, в Києві мешкає приблизно 6 тисяч грузинів. Теоретично, якщо кожен з них раз на місяць пожертвує незначну суму в 10 гривень (2 долари), центр отримав би більше можливостей для дій та кращі умови для роботи. На жаль, практично маємо геть іншу картину – центр фінансується кількома членами Асоціації та самими батьками. А найбільшою проблемою є відсутність власного приміщення – це лякає нас тим, що легко може статися, що одного чудового дня залишимося на вулиці. Перед цією проблемою стоять усі

მოსწავლეები შეადგენენ, ხოლო დანარჩენ ორ ჯგუფს კი – 14 წლიდან 28 წლამდე ასაკის ახალგაზრდები.

მეოთხე ჯგუფს, რომელიც ეუფლება ქართული ცეკვისა და ხალხური სიმღერის ხელოვნებას, ნიჭიერი და მონდომებული ახალგაზრდები მაკა ლომსაძე, კობა არტემიძე და რომან ლაშხია ასწავლიან.

მეხუთე ჯგუფს ასწავლის ქალბატონი მარინა ბეჟანიშვილი, აქ ორი ტიპის მოსწავლეები არიან: ქართველები შერეული ოჯახებიდან და უკრაინელები. ისინი ქართულ ენასა და ლიტერატურას ინდივიდუალურად, სათანადო ლიტერატურის დახმარებით სწავლობენ.

დღეს, ჩვენს წინაშე არსებული ობიექტური თუ არაობიექტური სიძნელების მიუხედავად, ყველას შეუძლია მოვიდეს ცენტრში და ბავშვებს მშობლიური ენა უფასოდ ასწავლოს. ეს, რა თქმა უნდა, არა მხოლოდ ცენტრის პედაგოგების, არამედ მშობლების დიდი დამსახურებაცაა...

როგორც უკვე აღვნიშნეთ, ქართულ კულტურულ-საგანმანათლებლო ცენტრს ფრიად საპასუხისმგებლო და საპატიო მისია აეისრია, რომლის განსახორციელებლად მხოლოდ ასოციაციის წევრთა თავდადება და მშობელთა აქტიურობა სამწუხაროდ საკმარისი არ არის. მხედველობაში მაქვს საკუთარი შენობის უქნელობა და დაფინანსება და სხვა.

სტატისტიკური მონაცემებით კიევში დაახლოებით ექვსი ათასამდე ქართველი ცხოვრობს.

თორთოულად, თითოეულმა მათგანმა თვეში სულ მცირე, აქაურობისათვის უმნიშვნელო თანხა – 10 გრივნი (ორი დოლარი) რომ დადოს, ცენტრს მოქმედების უფრო დიდი შესაძლებლობები და მუშაობის უკეთესი პირობები ექნებოდა... სამწუხაროდ პრაქტიკულად, სულ სხვაგვარი სურათი გვაქვს. ცენტრი ძირითადად ასოციაციის რამოდენიმე წევრისაგან და თავად მშობლებისაგან ფინანსდება. ყველაზე მთავარი სირთულე კი – შესაფერისი შენობის უქონლობაა, რაც გვაშინებს იმით, რომ ადვილი შესაძლებელია ერთ მშვენიერ დღეს გარეთ აღმოვჩნდეთ...

ამ პრობლემის წინაშეა ნებისმიერი ქართული სათვისტომო თუ უცხოეთში მოქმედი სხვა სახის საზოგადოებრივი ორგანიზაცია, რომლებიც ნელ-ნელა და დამოუკიდებლად ვითარდებიან...

რაც შეეხება პერსპექტივებს – ალბათ ყველაფერი დროთა განმავლობაში დაიხვეწება და ქართული კულტურისა და ზოგადი განათლების ცენტრი ნამდვილად გახდება საყვარელი სამშობლოს სიმბოლო... ასე შორეულ, მაგრამ ქართველებისადმი მეგობრულად განწყობილ უკრაინაში. ♦

გურინსკი земляцтва або інші об'єднання, що діють на чужині, та поступово розвиваються своїми силами.

Щодо перспектив, то, сподіваємось, все з часом налагодиться і гуринський культурно-освітній центр насправді стане символом любові Батьківщини... У такій далекій, але напрочуд дружній для гуринів Україні. ♦

ქართველ ემიგრანტთა შვილები

გურამ პეტრიაშვილი

Діти грузинських емігрантів

Гурам Петріашвілі

ყველა იმ უბედურებათა შორის, რაც საქართველოს დაატყდა თავს ბოლო თხუთმეტი წლის განმავლობაში, შესაძლოა ყველაზე დიდი უბედურება სწორედ ესაა: ორი მილიონი ქართველი ცხოვრებს საზღვარგარეთ!

გახიზნულთა საცემბრად უნდა ითქვას, რომ ისინი მხოლოდ ოჯახზე კი არ ზრუნავენ, არამედ საქართველოში დარჩენილ ნათესავებზე და ახლობლებზეც. მაგალითად, რუსეთიდან ქართველი ემიგრანტები წელიწადში სულ ცოტა ორ მილიარდ ამერიკულ დოლარს აგზავნიან საქართველოში. მაგრამ...

და ამ "მაგრამით" მივადიქვით სამინელო პრობლემას:

ვინ გამოვა ემიგრანტის შვილი, გულანთებული ქართველი პატრიოტი თუ გადაგვარებული სუბიექტი, რომელსაც მხოლოდ გვარიღა ექნება ქართული?

საჭიროა ჭერ გაეგრევეთ ზოგიერთ საკითხში. დაეიწყოს მთავარი საკითხით:

ვის უნდა ვუწოდოთ ქართველი?

პრობლემა, რომელიც ახლა მეფობს ყოფილი საბჭოთა კავშირის ტერიტორიაზე, ჩემგან დასმულ კითხვას მარტივად პასუხობს: ქართველია ის, ვისაც ქართული გვარი აქვს, ხოლო რუსი ისაა, ვისაც რუსული აქვს გვარი.

არსებობს კიდევ ერთი, არანაკლებ ცრუ პასუხი: ქართველი ისაა, ვინც საქართველოში დაიბადა, ხოლო ვინც უკრაინაში დაიბადა, ის უკრაინელია.

ამაზე ხუმრობდა დიდი კონსტანტინე გამსახურდია: "ესე იგი, კაცი თუ გარაჟში დაიბადა, ის კაცი ავტობუსია?"

ასევე მცდარი და სასაცილოა, თუ ადამიანის ეროვნების განმსაზღვრელად მის გვარს მივიჩნევთ.

რუსი იყო პოეტი ბულატ ოკუჯავა, თუმცა მას არა პქონდა რუსული სისხლის წვეთიც კი: მამა ქართველი ჰყავდა, დედა – სომეხი.

ქართველი არის ის ადამიანი, რომელსაც ქართული აქვს ცნობიერება ანუ ქართულად ფიქრობს; ქართულად ლოცულობს; ქართულად გამოხატავს სიხარულს: აუჰ, შენ გენაცვალეო; რომ ეტკინება, ქართულად ამოიგმებს: ვაი,

Серед усіх тих страждань, що обрушилися на голову Грузії протягом останніх 15 років, мабуть чи не найбільшим є саме це: два мільйони грузинів живуть за кордоном!

До честі біженців маємо зазначити, що вони опікуються не лише своїми сім'ями, але й рідними та близькими, що залишилися в Грузії. Так, наприклад, протягом року з Росії грузинські емігранти відсилають на Батьківщину принаймні два мільярди доларів США. Але...

І з цим «але» ми зітхаємося зі страшною проблемою:

Ким стане дитина емігранта – патріотом Грузії з палаючим серцем, або ж виродженим суб'єктом, що має саме лише грузинське прізвище?

Варто спочатку розібратися у деяких питаннях.

Почнемо з головного:

Кого можемо вважати грузином?

Пропаганда, що зараз панує на теренах екс-СРСР, на поставлене мною питання відповідає просто: грузином є той, в кого прізвище є грузинським, а росіянином – той, хто має російське прізвище і т.п.

Є й ще одна, не менш брехлива відповідь: Грузином є той, хто народився в Грузії, а хто народився в Україні – українець.

დღეაო; და როცა რამე უნდა გადაწყვიტოს, ქართულად ესაუბრება თავის თავს.

სწორედ ამიტომ ჭეშმარიტად ქართველი კაცი იყო საქართველოს ერთ-ერთი უსაყვარლესი მსახიობი იაკობ ტროპოლსკი, თუმცა კი პაპა პოლონელი ჰყავდა.

ასე რომ ეროვნებას განსაზღვრავს ის ენა, რომელიც დღეა ენაა ადამიანისთვის.

ქართველი ემიგრანტების შვილები ქართველები გამოვლენ, თუკი მათთვის ქართული იქნება დღეა ენა.

როგორ ცხოვრობენ აქ ქართველი ბავშვები?

ქართული სკოლები აქ, როგორც წესი, არაა.

პატრიოტი ქართველები ეძებენ გამოსავალს.

აი, ერთერთი მცდელობა – საკვირაო სკოლა.

კიევის საკვირაო სკოლა ჭეშმარიტი ქართველი პატრიოტის ბესიკ შამუგიას გამუდმებული ზრუნვითა და გარჯით არსებობს (იგი ექიმია. კოლეგებში დიდი პატივისცემით სარგებლობს. მისი საკანდიდატო ნაშრომი პრემირებულ იქნა გერმანიაში. თვითონა ვარ მონშე, რომ საქართველოდანაც ურეკავენ და ტელეფონით აძლევს კონსულტაციებს. ზაფხულობით ჩადის სამშობლოში, ჩააქვს თავისი ფულით ნაყიდი უამრავი წამალი და მთელ ზაფხულს მოამწვია მკურნალობაში ატარებს. აქ კი ჩამოაყალიბა ქართველთა ასოციაცია "იბერიელი" და მრავალ საჭირო საქმეს აკეთებს).

იმ ბავშვების მდგომარეობა, ვინც საკვირაო სკოლაში დადის უკეთესია, ვიდრე იმათი, ვინც ქართველობის ამ წყაროსაც მოკლებულია. მაგრამ შეუძლია კი საკვირაო სკოლას, რომ გადაჭრას მთავარი პრობლემა: ბავშვის ცნობიერების ქართულად ჩამოყალიბება?

მოდიოთ ასეოდან შევხედოთ ბავშვის ცხოვრებას. იგი დიდიოთ მიდის უცხოენოვან სკოლაში (რუსულში ან უკრაინულში. ძირითადად – რუსულში). სკოლაში იგი უცხოენოვან ატმოსფეროშია სულ ცოტა ოთხი საათი. შემდეგ იგი მიჰყავთ რომელიღაც "წრეზე" (ზოგი ინგლისურის მასწავლებელთან დადის, ზოგი კარატეზე, ზოგი სამეცხოის ცეკვებზე... და ასე შემდეგ). იმ "წრეზე" ბავშვი ისევ უცხოენოვან ატმოსფეროშია. შემდეგ იგი ბრუნდება სახლში. გაკვეთილები ხომ უნდა მოამზადლოს? უცხოენოვანი გაკვეთილების მომზადების დროსაც იგი კვლავ უცხოენოვანი ატმოსფეროს ზეგავლენას განიცდის. შემდეგ ზოგი ტელევიზორით ერთობა, ზოგი – კომპიუტერთი. და კვლავ უცხო ენა! ტოლებთან თამაშიც ხომ უნდა ბავშვს? გამოვა ეზოში და, კვლავ უცხოენოვან გარემოში აღმოჩნდება. ასეა კვირის ხუთი დღეს. შაბათ-კვირას კი ბავშვი მოდის საკვირაო სკოლაში.

უბრალო არითმეტიკული დანაგარიშებას საკმარისია, რომ დაესვენათ:

ბავშვებს რამდენიმეჯერ მეტი დროის განმავლობაში ყოფნა უხდებათ უცხო ენის ატმოსფეროში, ვიდრე ქართული »

З приводу цього жартував великий Константін Гамсахурдіа:

«*Чи не значить це, що як людина народилася в гаражі, то вона – автобус?*»

Також помилковим і смішним є визнання прізвища як такого, що обумовлює національність людини.

Росіянином був Булат Окуджава, хоча й в ньому не було й краплини російської крові: бітько в нього був грузином, а мати – вірменкою.

Грузином є та людина, що має грузинську свідомість, тобто думає і молиться грузинською, грузинською ж висловлює радість словами «Аух, шен генацвале», а коли відчує біль застогне по-грузинськи «*Ваі деда!*», та й грузинською промовляє до самого себе, як має щось вирішувати.

Саме тому дійсно грузинською людиною був один з найулюбленіших артистів для Грузії – Якоб Триполскі, хоча дід його і був поляком.

Таким чином, національність людини визначається тією мовою, що є рідною для неї.

З дітей грузинських емігрантів вийдуть грузини, якщо рідною мовою для них буде грузинська.

Як живуть тут грузинські діти?

Грузинських дитячих садків та шкіл тут, зазвичай, немає. Грузинські патріоти шукають вихід. Однією зі спроб є недільна школа.

Київська грузинська недільна школа існує постійним піклуванням і працею справжнього грузинського патріота Бесіка Шамурія (Він лікар. Серед колег користується великою повагою. Його кандидатську працю було відзначено премією у Німеччині. Я сам є свідком того, як дзвонять йому з Грузії та він надає консультації по телефону. Влітку їде на Батьківщину та везе туди багато ліків, придбаних на свої власні гроші та все літо проводить лікуючи своїх співвітчизників. А тут він зоснував Асоціацію грузинів України «Іберієлі» та робить багато корисних справ.)

Становище тих дітей, що ходять до недільної школи є кращим, ніж тих, які позбавлені навіть цього джерела «грузинськості». Але чи вможливі недільна школа розв'язати головну проблему: формування в дитині грузинської свідомості?

Давайте подивимось на життя дитини зблизька. Вранці вона йде в чужомовну школу (в російську, або ж українську; здебільшого – в російську). У школі щонайменше 4 години перебуває в оточенні іншої мови. По тому її ведуть на який-небудь «гурток» (одних – на приватні уроки англійської, других – на карате, третіх – на бальні танці, тощо), де дитина знов перебуває в оточенні чужої мови. Далі дитина вертається додому. Але ж треба й вивчити уроки? Протягом цього часу дитина знов перебуває під впливом іншої мови. Зрештою, одні розважаються телевізором, інші – комп'ютером. І знов чужа мова! Дитині хочеться ж і з »

ენისა. ეს კი აუცილებლად გამოიწვევს სავალალო შედეგს: ქართველი მშობლების მიერ განჩილა ბავშვს ნელ-ნელა, მაგრამ განუხრებლად ჩამოუყალიბდება იმ ხალხის ცნობიერება, ვის ქვეყანაშიც ცხოვრობს.

რამ და ვინ უნდა გადაარჩინოს ბავშვი ამ საფრთხის, რომელიც უბედურებაა თვით მისთვისაც და ქართველი ერისთვისაც?

არის ასეთი ვინმე! მან მოიყვანა ღრემდე ქართველობა და მომაგალშიც მან უნდა გადაგვარჩინოს.

ხომ მიხვდით, ვისაც ვგულისხმობ? ცხადია, ქართველ ღვთაებებს! ემებრაციაში მყოფი ქართველი ღვთაების ცხოვრება უნდა იყოს გამომდებელი ბრძოლა, რომ შვილი შეუნარჩუნოს ერს თვითუკუად და სულთერად.

ესაა ბრძოლა იმისათვის, რომ ვერ მოუკლან შვილი.

ღიბს, სიკვდილი მხოლოდ ის არაა, თუ ავადმყოფობით მიმშლილი ან სხვაგვარად კვდება ბავშვი (ღმერთმა მტერსაც აშოროს!), სიკვდილია ისიც, თუ ქართველ ღვთაებებს შვილი გამოუვა რუსი, ამერიკელი, გერმანელი, ებრაელი თუ უკრაინელი.

ასეთი შვილი ცოცხალი იქნება როგორც არსება და სუბიექტი, მაგრამ მკვდარი იქნება, როგორც ქართველი.

ახლა კი გეტყვით, თუ როგორია სინამდვილე აქ კიევში. ღარბუშენი ვარ, ასეთივე ვითარება ყველგან სადაც კი ქართველი ემებრანტები ცხოვრობენ.

ამ ქალების სულ ცოტა 95 პროცენტს აქვს საშუალება იყვნენ ჭეშმარიტი ქართველი ღვთაები. აქაური ოჯახები ხომ ძირითადად ქმრების კმაყოფილება არიან და ქალებს მხოლოდ შინ უხდებთ საქმიანობა. ქართველი ქალი ბედნიერი უნდა იყოს იმით, რომ მისი მთავარი საზრუნავისთვის ანუ შვილისთვის ბევრი დრო აქვს.

არიან ბედნიერები, ვისაც ვუყურებ? ბედნიერები კი არა მოწყვნილები არიან.

ზედ ეტყობათ, რომ სულ მისა ნატრობენ, სადმე სამსახურში დადიოდნენ და შინ არ მიხვდებოდნენ დიდხანს ყოფნა.

თავიანთ მთავარ ამოცანაზე – შვილის ჭეშმარიტ ქართველად აღზრდაზე – ეს ქალები (თითო – ორილას გამოკლებით) სერიოზულად არა ფიქრობენ.

ეჰ!

ამ ვითარებაში მხოლოდ ერთ გამოსავალს ვხედავ: როდესაც მშობლები გადაწყვიტენ უცხოეთში გახიზნას, მათ შვილები აღსაზრდელად საქართველოში უნდა დაუტოვონ თავის ნათესავებს. ასე ბავშვს არც სიყვარული მოაკლდება და, რაც მთავარია, გადაგვარების საფრთხეც ასცილდება.

ცხადია, მშობლებისთვის ძნელია ცხოვრება, როცა ყოველდღე ვერა ხედავენ შვილებს, მაგრამ ეს უნდა ურჩევნოდ იყოს, ვიდრე ის, რომ ერთ ღღეს თავის გვერდით “აღმოაჩინონ” გაუცხოებული არსება...♦

однолітками погратися? Вийде на двір і знов опиняється у оточенні іншої мови.

Так відбувається п'ять днів на тиждень. У суботу та неділю дитина іде до недільної школи.

Навіть простого арифметичного підрахунку вистачить, аби дійти висновку, що дітям доводиться перебувати в оточенні чужої мови у декілька разів більше, аніж в оточенні грузинської. А це неодмінно призведе до сумних наслідків: у дитини, що народжена батьками-грузинами, тихо але невідворотно сформується свідомість того народу в країні якого вона живе.

Що та хто має врятувати дитину від цієї небезпеки, що є нещастям не лише для неї, але й для грузинської нації?

Є така людина! Вона вела грузинів до сьогодні, вона має врятувати нас і в майбутньому.

Ви же здогадалися, кого я маю на увазі? Звичайно ж грузинську матір!

Життя грузинської матері, яка перебуває в еміграції, має бути постійною боротьбою, щоби зберегти дітей для нації фізично й духовно. Це боротьба заради того, щоб їй не вбили дитину.

Да, смерть – це не лише тоді, коли дитина вмирає через хворобу, голод, або щось інше (борони Боже від цього навіть ворогів!), смертю є й те, коли в грузинської матері дитина виросте росіянином, німцем, євреєм, або українцем. Така людина буде живою як істота та суб'єкт, але буде мертвою як грузин.

А тепер скажу якою є дійсність тут у Києві. Я впевнений, що такий самий стан усюди, де живуть грузинські емігранти.

Тут щонайменше 95% жінок мають нагоду бути справжніми грузинськими матерями. Тутешні сім'ї здебільшого утримуються чоловіками, жінкам же залишаються лише хатні справи. Грузинська жінка має бути щасливою тим, що в неї вдосталь часу для її найголовнішої турботи – для дитини.

Але чи є щасливими ті, яких я бачу? Вони не щасливі, а нудьгуючі.

По них видно, що весь час мріють вони про те, як було б добре, якби ходили вони на якусь роботу та не мусили би багато сидіти вдома.

Над своїм головним завданням – вихованням дитини справжнім грузином, ці жінки, за винятком однієї-двох, серйозно не замислюються.

Ех!

У цій ситуації я бачу один лише вихід: коли батьки вирішать жити на чужині, вони мають лишати своїх дітей на виховання своїм рідним у Грузії. Там дитині не бракуватиме любові і, що найголовніше, її буде врятовано від небезпеки виродження.

Звичайно ж, для батьків важко, коли не бачать вони щодня своєї дитини. Але вони мають надати перевагу саме цьому тому, що можуть одного чудового дня «знайти» біля себе відчужену істоту...♦

ალავერდი (XI ს.) ფრაგმენტი
Алаверді (XI ст.), фрагмент

საინფორმაციო სააგენტო “მედიანიუსი”

გელა ებანოიძე
გენერალური დირექტორი

“მედიანიუსი” საქართველოში ერთ-ერთი მსხვილი დამოუკიდებელი საინფორმაციო სტრუქტურაა.

“მედიანიუსი” ვთავაზობთ ინფორმაციებს პოლიტიკის, ეკონომიკის, სამართლის, ჯანდაცვის, განათლების, კულტურის, კონფლიქტოლოგიის და გარემოს დაცვის სფეროებში. დღის აქტუალურ საკითხებზე სააგენტო ამზადებს სპეციალურ გამოშვებებს, ინტერვიუებს, ექსპერტთა აზრს.

“მედიანიუსი” ცდილობს ინფორმაციის მომზადებისას იყოს ობიექტური და მიუკერძოებელი.

საინფორმაციო სააგენტო “მედიანიუსი”-ის ვებ-გვერდზე მომხმარებელს შეუძლია განათავსოს სარეკლამო ბანერი, სარეკლამო მასალა, მათ შორის ინტერვიუ, მოამზადოს სარეკლამო მინი-გვერდი.

ჩუბინაშვილის ქ. №41, თბილისი, ტელ.: 94 21 22, 91 11 81

www.medianews.ge; medianews@gol.ge

- Разработка и проведение рекламных кампаний;
- Организация концертов, фестивалей, корпоративных вечеринок, презентаций, выставок, конференций.

- Индивидуальный подход к каждому клиенту и партнеру;
- Профессионализм в работе, оригинальность, творчество во всем.

РЕКЛАМНО-ПРОДЮСЕРСКИЙ ЦЕНТР

тел./факс (044)237-12-24

моб.38(050)358-24-30,(097)96-96-690

E-mail:intermediacompany@gmail.com

INTERMEDIA COMPANY

www.intermedia.in.ua

გურამიშვილის დაბრუნება

რაულ ჩილაჩავა

Повернення Гурамишвілі

Раул Чілачава

იგი კვდებოდა ბებერი და მზერადაშრეტილი, უბოვარი და მარტოსული, უშვილძირო, უოჭახო, უსამშობლო. გარეთ პაპანაქება სიკვდილს იღვებოდა, ხოროლის მდარე ტალღები უხმოდ გარინდულოყენენ ლერწმოვან კალაპოტში. ჩუმად, შეუმჩნევად ინავლებოდა ტანჯული სული კაცისა, რომლის ცხოვრებაც ერთი გაბმული ღრამი გახლდათ: დიდგვაროვანის ოჯახში დაბადებული თავადის ნაცვლად ლეკების ტყვე გახდა, მერე კი – ლტოლილი, ემიგრანტი, უცხო არმიის ჯარისკაცი, ერთხელ კიდევ იწვნია ბოლომდე ტყვეობისა და დამცირების სამსალა, იგრძნო სხვათა ბრძოლის ველზე გამოჩენილი სიმამაცის სრული უზარობა. რა გენა, უკან დასაბრუნებელი გზა მოჭრილი იყო, ამიტომ ისევ და ისევ კაზმავდა ჰუნეს და ქართველ ჰუსართა პოლკთან ერთად ჭაფრს მატებდა რუსულ იარაღს ბესარაბიაში, ფინეთში, პრუსიაში... მხოლოდ სიცოცხლის შეუდღეს გადაცალკეულმა, არმიაში 23-წლიანი სამსახურის შემდეგ, სადაც ძლიერს მიაღწია პორუჩიკის ჩინამდე, იგი საბოლოოდ დაუბრუნდა მორგორდის და დაემკვიდრა თვით »

Він помирав. Старий і втративший зір, не маючи нічого і самотній, бездітний, без сім'ї, без Батьківщини... На дворі стояла задушлива спека, неквапливі хвилі Хорола беззвучно причаїлися серед очерету в руслі. Тихо і непомітно відходила душа людини, все життя якої було однією неперервною драмою.

Народившись у знатній сім'ї, він мав стати князем – натомість потрапив у полон до лезгинів, по тому став біженцем, емігрантом, вояком чужої армії, іще раз до кінця випив отруту полону й приниження, повністю відчув всю безглуздість своєї хоробрості на чужій війні. Нічого не поробиш – шляху для повернення назад вже не було, тому знов і знов сідлав він коня і разом з грузинським гусарським полком додавав міці російській зброї в Бесарабії, Фінляндії, Прусії... І лишень після опівдня свого життя, по 23 роках служби в армії, де ледь дослужився він до звання поручика, він остаточно повернувся в Миргород і осів на землі, що її подарував йому сам імператор. Саме тут, під дахом свого бідного дому, прощався зі світом »

გოგმის (XIV-XVI სს.) ალექსანდრეს კოშკი
Греми (XIV-XVI ст.), Вежа Олександра

ხელმწიფე-იმპერატორის მიერ ნაბიჯზე მამულში. და სწორედ აქ, თავის მოკრძალებულ ჭერქვეშ ეთხოვებოდა სანუტრის გადამღვარი პორუჩიკი და ყველასათვის უცნობი შემოქმედი, რომლის გენიალობასაც მაშინ, ალბათ, ვერაინ ხვდებოდა უკვე მისგან ორ ნაბიჯზე ირწვოდა არყოფნის შავი აჩრდილი, მაგრამ გულის სიღრმეში მაინც ღვიოდა იმედის ნაპერწკალი, რომ მისი ობოლი წიგნი საქართველომდე ჩააწვებოდა. მას, რა თქმა უნდა, არ შეეძლო სკდინოდა თუ რა შეემთხვა გზაში იმ "ობლის" – ლექსებისა და პოემების კრებული "დავითიანის" – ერთადერთ ხელნაწერს, რომელიც პირადად ახლა საქართველოს ელჩს – მეფისწულ მირიანს, მისი კრემენჩუგში, ფელდმარშალ პოტიომკინის ბანაკში სტუმრობისას. უკან მობრუნებული ელჩის ნაგი მდინარე დონზე თურმე გადაბრუნდა და ხელნაწერი ტალღებმა გაიტაცეს. მირიანი ცურვით გამოეყვინა და იხსნა იგი. "დავითიანმა" ჩააღწია სამშობლომდე და თანამემამულეებს აუწყა ავტორის შესახებ. ეს ცნობა რომ მოსვლოდა, სიკვდილსაც აღარ დაინანებდა. იგი გონებაში ფურცლაგვდა თავის სანუგვარ ხელნაწერს, გულმოდგინედ რომ გადაათვლიდა პოლტავეური ზამთრის თოვლიან ღამეებში. იქიდან მას შემოჰყურებდა საკუთარი კარიკატურული გამოსახულება, ავტომარევი, რომელიც მშენებარების თუ მხიარული განწყობის ჟამს შეეცმნა. და ეს სასაცილო კაცი მისივე ხმით ალაგვინდა ბრძნულ და გონებაბავილოურ, ნაღვლიან და მხიარულ სტრიქონებს. წარმოასახლო მკითხველებს იგი ხან საკუთარ თავგადასავლებს უამბობდა, ხანაც პოეტურ გამოცდილებას უზიარებდა, ხან კიდევ ქართველ უფალთა მეგაერტლობის ივანეს მოუთხრობდა, რომლის თანახმადაც ისინი ბიბლიური მეფე დავითის შთამომავლები იყვნენ, ხან სულაც ამუნათებდა სწავლის მძებნელთ. თითქმის შორეულ ნისლეში ყვინთავდნენ უზრუნველი სიყრმისა და მღელვარე სიჭაბუკის სურათები, როცა მშობლიურ მინას უმონყალიოდ ახერხებდნენ გადამთილო მოთარაშენი. მიხეილილ შხერას გამოეცხადა მისი ოდინდელი პატრონის ვახტანგ VI ტრავიკული სახეა, რომელსაც გადასახლებაში ამაღლ ემედებოდა რუსეთის გვირგვინის პოლიტიკური და სამხედრო მხარდაჭერა. ბერული სმენა ჭერ კიდევ არჩევიდა ხმლების წვრილს და ცხენების ჭიხვის, ქვემეხთა ქუხილის და დაჭრილთა კეხისას. "ქართლის ჭირის" ბატალიებს, რომლებიც შემდგომში გადაევიშლიან XVIII საუკუნის საქართველოს პოლიტიკურ მოვლენათა არა მარტო მაღალმხატვრულ, არამედ ისტორიოლოგიკ სანდო პანორამას, ენაცვლებოდა სხვა პოემის – "ქაცვია მწყემსის" ანუ "მხიარული ზაფხულის" ბუკალიკური პეზანტები, სადაც ნებით თუ უნებლიეთ ერთმანეთს ერწყმოდა ქართულ-უკრაინული სასიერები, ჟღერდნენ უკრაინული და რუსული სიმღერების მოტივებზე შექმნილი ლექსები. მშინიერი ყოფის სამანთან მდგარი ეჭვებს შეეპყრო: სწორად გალია თუ არა თავისი 87 წელიწადი, თუ გაიხსენებენ მას საკუთარ სამშობლოში?

відставний поручик і невідомий усім митець, про геніальність якого тоді, певно, ще ніхто не здогадувався. Вже у двох кроках від нього чорною тінню хиталося небуття, але у глибині серця все ж жевріла надія, що попри все його осиротіла книга дійде до Грузії. Він, звичайно ж, не міг знати що сталося у дорозі з єдиним рукописом тієї «сироти» - збірки віршів і поем «Давітіані» - що його він особисто віддав послу Грузії царевичу Міріану, коли той був гостем у фельдмаршала Потьомкіна в Кременчугу. Виявляється, що на річці Дон човен посла перевернувся і рукопис понесло по воді. Міріам кинувся у воду, вплавав на-здогнав рукопис і врятував «Давітіані», а діставшись Грузії сповістив співвітчизникам про свого автора. Якби Гурамишвілі знав про це, певно вже не шкодував би про смерть. Він подумки гортав свій рукопис, який він старанно переписав набіло сніжними ночами полтавської зими. З неї дивилося на нього власне карикатурне зображення, автошарж, що він його створював у доброму й поганому гуморі. І ця смішна людина його ж голосом читала мудрі й дотепні, сумні й веселі рядки. Уявним читачам він то розповідав про свої пригоди, то ділився з ними поетичним досвідом, то розповідав легенду про походження грузинських царів, за якою вони були нащадками біблійного царя Давида, а подекуди й просто повчав тих, хто шукав знання. Ніби-то у далені, туманами були оповиті картини безпечно-го дитинства та буремної юності, коли рідну землю без жалю спустошували чужоземні розбійники. Перед взором, що вже стухав, постала трагічна уява постаті його патрона останніх років - Вахтанга VI, який на чужині даремно сподівався на політичну та військову підтримку володаря російської корони. Слух старого все ще розбирав дзвін мечей та іржання коней, гуркіт гармат та стогін ранених. Баталії «Лихоліття Грузії», які лише згодом покажуть не лише високохудожній, але й історично вірний нарис політичних подій Грузії XVIII століття, змінювалися

ყოველი შემთხვევისთვის გალექსა "საფლავის ქვაზე დასაწერი", რომელშიც იხსენებდა ზედაზნისა და შიო მღვდის სახელ-გალაგებით დამძევებულ საგვარეულო მონასტრებს, სადაც ჰქონდა "სასაფლაო და ძვალი მასალავი", მაგრამ "ცრუქმან სან"ურომ" არ დაინდო და დაასამარა მისი ოცნებები. ახლა მას მით უფრო არ შეძლო რაიმის შეცვლა, რადგან კარზე მომდგარიყო აღსასრული, თუმცა მოსალოდნელი, მაგრამ მაინც ალოვეიკური, აბსურდული, როგორც ნებისმიერი ადამიანის გაქრობა-განქარება. დედა-საქართველოს მოწყვეტილი და ჭოჭიხეთურ განსაცდელთა მორევში მოსროლილი არ დაბნეულა, სულით არ დაცემულა და, რაც მთავარია, არ გადაგვარებულა, საკუთარი გვარ-ქილაგი არ დაიწმენდა. 60 წელზე მეტ ხანს დააქროლებდა მას ზედი "შორეულ სახელმწიფოთა სივრცეებში, მაგრამ ჰუსარის მუნდირისა თუ ამოქარგული პერანგის ქვეშ უღალატოდ ძვრდა ქართული გული, რომელიც ეს-ესაა უნდა გაჩერებულიყო. და ამ სიკვდილისწინა ბოღის ჟამს ხელნაწერის ფურცლებიდან მას კვლავ მოეახლა "შეწარბა და შეხალიანი ერთი ქალი". და ისევ დაჰქროლა სიომ ზუთოვების დაუფიქარი გზიდან, სადაც მას უცნობმა ლამაზმანმა სასურველი შეხვედრა აღუთქვა. იმ ალაგს, სადაც სატრფო თავს დაადგა, "ვით ბნელს ნათლის სვეტი", მეორეც არაერთგზის სწევია, მაგრამ იგი მეტყერ არ გამოჩენილა. "სიკვდილის დროს მე მის მეტი არავინ მაყის მშველი", - აღმოხდა უცებ და თითქოს ამ ამოძახილს გაეპასუხაო, უკანასკნელ წამს კვლავ წინ დაუდგა გულისწინარი. მან ოდნავ შეარჩია დაშაშრული ბავშვები, თითქოს სურდა გაემორჩინა:

"ქვესკნელსა ვარ, ვერა გხედავ. მგულები ცადა, გაეჭები, ნუ გამიწირავ, წამიყვანე მანდა!"

ვეონა, რომ სატრფოს მიმართავდა, რომ როგორც იქნა მიეცა საშუალება გაეშხილა მისთვის უსათუთესი გულისნადები, მაგრამ უცებ ელვა გაკრთა, დაიქუხა და ისლის სახურავზე ზაფხულის თბილი წვიმა აშაპუნდა. გაჰქრა შხეთუნახავი, გაჰქრა ხელნაწერი და დამძიმებულ ქუთუთოებქვეშ მარადიულმა წყდიდიდმა დაისადგურა.

სულ მალე მღვდელი რომან შაფრანსკი მიწვევით ლეთისშობლის ტაძრის სააღაპო წიგნში ჩაწერს, რომ 1792 წლის 21 ივნისს აღესრულა თავადი დავით გურამოვი.

156 წლის შემდეგ უკრაინელი მკვლევარი დმიტრო კოსარიკი აღმოაჩენს ამ საბუთს და პოეტის დაკარგულ საფლავს. უკვდავი წიგნი "დავითიანი" კვლავ დაბრუნდება უკრაინაში, ამჯერად უკვე მიკოლა ბაჟანის მიერ თარგმნილი, და იქცევა პოეტის სიცოცხლე ლეგენდად, სიკვდილი – მკვდრეთით აღდგომად, ხოლო შემოქმედება ორი – ქართველი და უკრაინელი – ერის სულიერი ერთობის სიმბოლოდ.♦

ბუკოლიტინი პейзаჟი იშოი პოემა – «Кацвія-пастух», або «Весела весна», де свідомо або ні одне з одним сплелися грузинський й український картини, дзвеніли вірші, створені за мотивами українських та російських пісень.

Стоячи біля межі свого земного існування, він був повний вагання: чи вірно пройшов він свої 87 років, чи згадають його в рідному краю? Про всяк випадок зарифмував «те, що треба написати на камінь могильний», де згадав прикрашені домами й захисними мурами родові монастирі Зедазени та Шіо Мгвіме, де «кладовище мав і сховище кісток», але «не-чесний світ» не пошкодував та зруйнував його мрії. Тепер він тим більше не міг вже нічого змінити, бо наближався кінець – хоча й очікуваний, але від того не менш алогічний та абсурдний, як і зникнення будь-якої людини. Відірваний від Батьківщини та кинутий у вир адських випробувань, він не розгубився, не втратив присутності духу і, що найголовніше, не виродився, не забув свій родовід. Понад 60 років доля носила його просторами далеких країн, але під мундиром гусара або вишиванкою вірно билося грузинське серце, що мало не-вдовзі зупинитись. І під час цього передсмертного марення зі сторінок рукопису знов прийшла до нього чорноброва, з темною мушкою «одна жінка». Знов повів вітерець з незабутньої Зубовки, де невідома красуня обіцяла йому бажану зустріч. На те місце, де перед його очима вперше постала кохана «не-мов над мороком стовб світла», він приходив ще не раз, але вона так більше і не з'явилася. «В смертну мить нема крім неї в мене більш нікого» вихопилося раптом і, немов у відповідь цей крик, в останню мить перед ним постала кохана. Він ледь-ледь поворухнув потріскані губи, немов хотів повторити:

"Ти не в пеклі – ти на небі, на висотах раю,
Тож візьми мене із пекла, я тебе благаю!"

Гадав, що звертається до коханої, що, нарешті, випала йому нагода відкрити їй усі найніжніші почуття серця, але раптом спалахнула блискавка, прогрімів грім і по очеретовому даху застукотів теплий літній дощ. Зникла красуня, зник рукопис і під зтяжіліми віками запанував довічний морок.

Незабаром священник Роман Шафранскі у церковно-приходській книзі миргородського храма Богородиці запише, що 21 червня 1792 року спочив князь Давид Гурамов.

Через 156 років по тому український дослідник Дмитро Косарик відкріє цей документ та загублену могилу поета. Безсмертна книга «Давітіані» повернеться в Україну, але вже у перекладі Миколи Бажана, а життя поета стане легендою, смерть – постанням з неї, а творчість – символом духовного братерства грузинської та української націй.♦

ქალაქი Мiсто ნელ ქარისა тихого вiтерцю ნეკრესი Некресі

მარინა ბეჟანიშვილი

Марина Бежанішвілі

მდინარე ალაზნის მარცხენა მხარეს, ყვარელიდან დაახლოებით 8 კმ-ის დაშორებით საოცარი სილამაზის ტყეში, ამოზრდილია ძველთაძველ არქიტექტურულ ნაგებობათა მთელი ჯგუფი.

ეს არის ნეკრესი, ქართული სამშენებლო ხელოვნების უაღრესი ნიმუში... იგი ნაშთია იმ უძველესი ქალაქისა, რომელიც „ქართლის ცხოვრებაში“ მრავალჯერ არის ნახსენები, როგორც ქალაქი „ნელ ქარისა ნეკრესი“.

ნეკრესი თავის ისტორიას შორეული წარსულიდან იწყებს. ლეონტი მროველის ცნობით ის მეფე ფარნაოზს დაუარსებია ჩვენს წელთაღრიცხვამდე 109 წელს. ქართველი მეფეები ყოველთვის ღილ ყურადღებას აქცევდნენ ამ მეტად ხელოსანური მღებარეობის ციხეს, რომლის გარშემოც ღრრათა განმავლობაში ქალაქი გაშენებულა. ნეკრესი ათეული წლების მანძილზე კეთილმოწყობილი ციხე – ქალაქი ყოფილა, ბურჯებით, მტკიცე ზღუდეებით, განძეულით საფე ტაძრებით, სკოლებით, საგაჭრო უბნით და სასახლეებით...

მოგვიანებით, როდესაც საქართველოში ქრისტიანობა (337 წ.) სახელმწიფო რელიგიად გამოცხადდა, აქ მონასტერი დაარსდა...

ეკლესიებსა და მონასტრებს ქართული თვითმყოფალი კულტურის ზრდა – განვითარებაში განსაკუთრებული ადგილი უჭირავთ და სამართლიანად არიან მიჩნეულნი ლიტერატურული მოღვაწეობისა და შემოქმედების ნამდვილ ცენტრებად.

На лівому березі річки Алазані, приблизно за 8 кілометрів від м. Кварелі, посеред напрочуд гарного лісу, немов із землі виростає ціла група стародавніх архітектурних будівель.

Це Некресі – найдавніший приклад грузинського будівельного мистецтва... Це - залишки того стародавнього міста, що неодноразово згадується в літопису „Житіє Картлі“, як «місто тихого вітерцю Некресі». Історія Некресі сягає стародавніх часів. Згідно Леонтія Мровелі (автора «Житія Картлі»), це місто заснував цар Фарнаваз у 109 р. до н.е. Грузинські царі завжди надавали великого значення цій надзвичайно зручно розташованій фортеці, навколо якої згодом було збудовано місто. Протягом десятиліть Некресі був чудово впорядкованим містом-фортецею з баштами, надійними мурами, храмами повними скарбів, школами, торговельним кварталом та палацами.

Згодом, коли у 337р. християнство було оголошено в Грузії державною релігією, у Некресі було засновано монастир...

Церкви та монастирі займають особливе місце у розвитку самобутньої грузинської культури та справедливо вважаються справжніми центрами культури та літературної творчості.

Комплекс монастирів Некресі являє собою ансамбль напрочуд цікавих будівель. Деякі з них відносяться до IV-V століть, інші – до VIII-IX.

ნეკრესი (IV-IX სს.) ციხე-ქალაქი
Некреси (IV-IX ст.), фортеця

ნეკრესის სამონასტრო კომპლექსი მეტად საინტერესო ნაგებობათა ანსამბლია. ზოგი მათგანი 4–5 საუკუნეებითაა დათარიღებული, ზოგიც 8–9 საუკუნეებს განეკუთვნება.

აღრინდელი ეკლესიების რიცხვშია ნეკრესის მონასტრის მცირე სამლოცველო, რომელიც „მოქცევაი ქართლისაი“ – ის ცნობით ბაკურის ძმას, მეფე მირიანის შვილიშვილს, თრდატ მეფეს (393–405 წწ.) აუშენებია და ღვთისმოსიან მოღვაწეთაგან უძველესად ითვლება.

მონასტრები, ამ სიტყვის ნამდვილი მნიშვნელობით, ჩვენში პირველად VI საუკუნეში ჩნდება, როდესაც საქართველოში სამოღვაწეოდ მოდის ცამეტი ასურელი მამა: დავით გარეჯელი, შიო მღვიმელი, აბიბოს ნეკრესელი, იოსებ ალავერდელი, ზენონ იყალთოელი, სტეფანე ქიზიყელი, ანტონ მარტკოპელი და სხვები.

ეკლესიის აშენება იმ ადგილზე, სადაც ამჟამად ნეკრესის მეორე მონასტროვანი ნაგებობა – მთავარი ტაძარია, მიწერება ცამეტ მამათაგან ერთ-ერთს – წმინდა აბიბოს ნეკრესელს; მამაც, ბრეგ და ძლიერი ნებისყოფის ადამიანს.

მართლაც დიდებული მაღლობი შეურჩევია წმინდა აბიბოს ტაძრის ასაშენებლად. ამ უღამაშესი ადგილიდან ნათლად მოჩანს თვალწარმოკლე ალაზნის ველი და გომბორის მთა, რომელიც ნეკრესის პირდაპირ ზურმუხტოვან ზოლად არის გაწოლილი. ▶

Одна з ранніх церков – Мала молитовня монастирю Некресі (друга половина IV ст.), яку, згідно з літописом „Навернення Картлі“, було збудовано братом Бакура й онуком царя Міріана царем Трдатом (393-405 рр.). Молитовня вважається найдавнішою з пам'яток, що дійшли до наших часів.

Монастирі, у звичайному розумінні цього слова, вперше з'являються у Грузії в VI ст., коли в країну, з метою розпочати тут свою діяльність, прийшли тринадцять Асурських отців: Давид Гареджійський (Гареджелі), Шіо Мгвімський (Мгвімелі), Абібос Некреський (Некреселі), Йосип Алавердський (Алаверделі), Зенон Ікалтський (Ікалтоелі), Стефан Кізікійський (Кізікелі), Антон Марткопський (Марткопелі) та ін.

Зведення церкви на тому місці, де тепер стоїть друга визначна будівля монастирю – головний храм, приписують св. Абібосу Некреському - одному з тринадцяти отців, хоробрий, дужий людині з великою силою волі. ▶

І дійсно чудову височину обрав святий Абібос для побудови храму. З цієї неймовірно гарної місцини чітко видно дивовижну Алазанську долину та гору Гомборі, що смарагдовою смугою простяглася навпроти Некресі.

У монастирі був склеп та винний льох, а над розташовувалися келії монахів. Перед цією будівлею стоїть вежа. Вона збереглася майже в первинному вигляді та й понині її назива-▶

მონასტერში ჰქონიათ საძვალე და მარანი, მარნის თავზე კი ბერთა სენაკები. ამ შენობის წინ კოშკია აღმართული. მას პირენდელი სახე თითქმის არ შეუცვლია და დღესაც „ნეგრესის სამრეკლო კოშკს“ უწოდებენ, რადგან ლეკიანობის დროს მოსახლეობას მტრის შემოსევის სწორედ სამრეკლო ზარების რეკვით აცუბინებდნენ.

როგორც უკვე აღვნიშნეთ, წმინდა აბიბოსი საქართველოში მიექცეს საუკუნეში ცამეტ ასურელ მამასთან ერთად ჩამოვიდა... ისინი თვით ყოვლადწმინდა ღვთისშობელმა აკურთხა და გამოავაზა. მემატიანე მათ სოფლის განმანათლებლებს უწოდებს, აბიბოსზე კი ასე ამბობს: „მღვდელთმოდოლური უბინო, ნაყოფი შეუნიერი, სანთელი მალღად მნათებარე“. აბიბოსი ნეგრესში მისვლისთანავე დიდი მოციქულებრივ მოღვაწეობას შეუდგა. მალე ეპისკოპოსადაც აკურთხეს, მან ქრისტეს რჯულზე მოაქცია მთიულთა დიდი ხანილი, გაღმა მხარის კახეთი, დააარსა ნეგრესის ეპარქია.

ამ დროს საქართველოში ცეცხლთაყვანისმცემელი სპარსელები ბატონობდნენ და ყველა ძალას ხმარობდნენ თავიანთი რჯულის გასაგრეველად, რისთვისაც მათ მრავლად ააგეს საკერპოები, სადაც ჩაუქრობლად ენთო ცეცხლი. მახლენები ზარ-ზეიმით აღასრულებდნენ თავიანთ ბოროტ წესებს და ქართველთა გადადრეკას ცდილობდნენ.

წმინდა აბიბოსი ნეგრესელი დაუთალავად დადიოდა თავისი ეპარქიის სოფლებსა და დაბებში, ჭეშმარიტებას უქადაგებდა ქართველებს და სიმტკიცისაკენ მოუწოდებდა. ერთხელ მღვდელთმთავარმა ნახა, რომ სპარსელები ქართველებს ცეცხლის თაყვანისცემას აიძულებდნენ. აბიბოსმა ვერ მოითმინა ასეთი თავხელობა, წყალი გადაასხა ცეცხლს და ჩააქრო.

განრისხებულმა ურჯულოებმა შეიპყრეს ეპისკოპოსი, სასტიკად სცემეს და ცოცხალ-მკვდარი საპყრობილეში ჩააგდეს. შემდეგ კი თავიანთ მეთაურს – მარზანს მიჰგვარეს, რომელიც სოფელ რესში იმყოფებოდა. მარზანმა მკაცრად პკითხა: რატომ მოჰკალი ჩვენი ღმერთი? აბიბოსი ნეგრესელმა მშვიდად მიუგო: მე თქვენი ღმერთი კი არ მოგვკალი, მხოლოდ ცეცხლი ჩააქრე. როგორ შეიძლება ცეცხლი ღმერთი იყოს, როცა მისი მოკვლა მცირედენ წყალს შეუძლიათ. პასუხმა მარზანი არა თუ გონს მოიყვანა და დააფიქრა, არამედ კიდევ უფრო განარისხა და წმინდა მამის წამება ბრძანა.

ჯალათებმა ეპისკოპოსის წმინდა ცხედარი ქალაქგარეთ გაათრიეს, დააგდეს ცხოველთა და ფრინველთა სატყუანად და ქრისტიანთაგან რომ არავის არ წაესვენებინა მკვლელები მოუჩინეს. მოუხედავად ამისა, ღამით რესის მღვდლებმა და ბერებმა მანქნ მოახერხეს ნეშტის გამოხსნა და სამთვისის მონასტერში დიდი პატივით დაასაფლავეს. ქართლის ერისთავის სტეფანოზის დროს კი მღვდელმონაზიმის უბრწელო ნაწილები სამთვისიდან მცხეთის სამთავრო მონასტერში გადაასვენეს და წმინდა ტრაპეზის ქვეშ დაკრძალეს...

„დვინიციუ Некресі“, оскільки саме звідти у часи нападу лезгінів дзвоном попереджали населення про наближення ворогів.

Як тут вже говорилося, Святий Абібос прибув до Грузії у VI ст. разом із тринадцятьма Асурськими отцями... Їх освятила сама Пресвята Богоматір та відправила до Грузії. Літописець називає їх просвітителами країни, про Абібоса же пише наступне: „Першосвященник пречистий, плід прекрасний, свічка, що високо світить“.

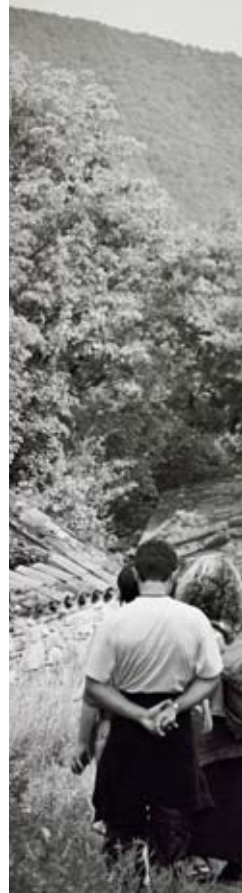
Абібос розпочав велику проповідницьку діяльність, щойно він прибув до Некресі. Невдовзі ставши єпископом, він на вернувшись до християнської віри більшу частину жителів прилеглої до Кахеті Мтіулеті, та заснував єпархію Некресі.

У ті часи в Грузії панували перси-вогнепоклонники, які докладали усіх можливих зусиль для поширення своєї віри. З цієї метою вони збудували безліч ідолопоклонницьких споруд, де ніколи не згасав вогонь. Вогнепоклонники урочисто проводили свої паганські церемонії та намагалися примусити грузинів прийняти їхню віру.

Святий Абібос Некреселі невтомно обходив поселення своєї єпархії, проповідуючи грузинам слово Христа, та закликаючи до стійкості віри. Одного разу первосвященник побачив, як перси змушують грузинів вклонятися вогню. Абібос не потерпів такої наруги, та залив вогонь водою.

Розгнівані язичники схопили єпископа, жорстоко побили та напівживого кинули у в'язницю. По тому ж доставили в Рехі до марцпана – правителя області. Марцпан запитав чоловіка: «Чому ти вбив нашого бога?» Абібос Некреський спокійно відповів: «Я не вбивав твого бога, а лише загасив вогонь. Як можна припустити, що вогонь і є богом, якщо його можна загасити жменем води?». І хоча й відповідь змусила марцпана замислитися, але після того він ще більше розізлився та віддав святого отця на жорстокі катування.

Кати протягнули святий труп єпископа вулицею за містом і кинули на поживу звірям та птахам, а щоби хтось із християн не забрав його, приставили до нього охорону. Попри це, вночі реські священники й монахи все ж зуміли визволити тіло святого та з великою шаную поховали у монастирі Самтвісі. А під час володарювання в Картлі Стефаноза нетлені мощі святого мученика перенесли із Самтавісі до Мцхетського монастиря та поховали у трапезній церкві.

ნეკრესი (IV-V სს.) მონასტერი, კოშკი
ნეკრესი (IV-V სს.) მონასტერი, კოშკი

ნეკრესის ეპარქია საკმაოდ ძლიერი და გავლენიანი ეპარქია იყო, მის ეპისკოპოსს სასპასპეტო დროშები ებარა. ნეკრესს საკუთარი ჭარიც ჰყავდა და ომიანობის დროს ბრძოლაში გაჰყავდა. ნეკრესის მონასტერს ჰყავდა თავისი ყმებიც, რომელთაც „ნეკრესიანელი“ ეწოდებოდათ.

მეთვრამეტე საუკუნის დასასრულს ნეკრესი უკვე ქალაქად აღარ იხსენიება და რადგან საეპისკოპოსო რეზიდენციის იქ დატოვება შეუძლებელი შექმნილა, ის ჯერ გრემში, შემდეგ კი შილდაში გადაიტანიათ.

ასეთია ძალიან მოკლე ისტორია ნეკრესისა, საქართველოს ერთ-ერთი უძველესი ციხე – ქალაქისა, რომელიც დროთა განმავლობაში გამქრალა და მის ნაფუძვარზე ნეკრესის მონასტერი ამოზრდილა.

ამჟამად ნეკრესის ნაქალაქევი თითქმის უღრანი ტყით არის დაფარული და უდაბურია, მაგრამ მისი შესანიშნავი ადგილმდებარეობა, ძვირფასი არქიტექტურული ნაგებობანი და თვითონ ტაძრის სილამაზე დღესაც გავაოცებთ უნიკალური ფორმებითა და მაღალი გემოვნებით.♦

Третья культовая споруда Некреси – це церква з хрестом та куполом, яку відносять до VIII-IX ст. Храм має середні розміри та вирізняється своїм чудовим архітектурним.

Єпархія Некреси була досить потужною та впливовою. Її єпископ охороняв військові прапори. Некреси мав і власну армію, та під час війни єпископ виводив її на поле битви. Мав монастир і своїх кріпаків, які звалися «некресіанцями».

У кінці XVIII ст. Некресі вже не згадується як місто. Залишити там єпископську резиденцію стало неможливим та її перенесли спочатку в Грემі, а потім – у Шилда.

Такою є коротка історія Некреси, одного з найдавніших міст-фортець Грузії, що з плином часу зник, а на його фундаменті постав монастир.

Зараз місце, де колись було місто Некреси, майже спустошено та вкрито непролазними хащами, але його чудове розташування, коштовні архітектурні пам'ятки та сама дивовижна краса монастиря і сьогодні дивують унікальними формами та вишуканим смаком.♦

თამარის მიწ ხიდი Тамар

სოსო ჩოჩია Сосо Чочіа

ლევენდა მოვეითხრობს:

უხსოვარ დროში ჩვენს მიწას უცხოტომელები დაესხნენ თავს. ისინი წვავდნენ ქალაქებს და ადამიანებს ტყვედ იტაცებდნენ. თითქოს პირისაგან მიწისა უნდა აღველიოყო საქართველოს ის ნაწილი, დღეს რომ აფხაზეთად იწოდება. უცხოტომელებმა მთელი სანაპირო დაიპყრეს. მხოლოდ ერთი მუჟა მამაცი მეომარი იბრძოდა: თავგამოდებით ესმოდნენ დამპყრობლებს კავკასიონის მთისწინეთიდან და ყოველნაირად ავიწროებდნენ. ფიცით შეიკრნენ. რაღაც არ უნდა დაჭლოდათ, გაენთავისუფლებინათ მშობლიური მიწა—წყალი. მათი ურყევი გადაწყვეტილება სიმტკიცეს მატებდა და გამარჯვების იმედს ულევებდა სულიერად სუსტთ.

(მამაცმა მეომარებმა) შეთქმულება, რომელთაც რამდენიმე რაზმი შეუერთდა, გადანწყვიტეს ზურგიდან დასხმოდნენ თავს დამპყრობელთა არმიას, მაგრამ ამისათვის ხეობაზე ხიდის აგება იყო საჭირო. ხელთ კი მხოლოდ მთის ქვა—ღორღი და ქვიშა ჰქონდათ. მაშინ მთელს აფხაზეთს მოედო მოწოდება: „დაე, ყველამ, ვისთვისაც ძვირფასია თავისუფლება, მაცნე—მიერიკეთ ქათმის კვერცხი მისცეს“—ო. უკვირდა ხალხს, ვერვინ მომხედარიყო, თუ როგორ შეძლო მოეტანა ქათმის კვერცხს მათთვის ნანატრი თავისუფლება. ერთ დღე—ღამეში ორმოცი ათასი კვერცხი შეგროვეს. გამოკდილმა ოსტატებმა ქვიშისა და კვერცხისაგან ღერადი მოაშაბდეს და ხიდი ერთ ღამეში ააგეს. სამი დღის შემდეგ კი ერთი მუჟა მამაც მეომართა რაზმი ზურგიდან ეკვეთა დამპყრობლებს და მათ ზღვაში გადაუძახეს. აფხაზეთმა და მისმა ხალხმა თავისუფლება და სიხარული მოიპოვა. ბესლეთის თაღვანი ხიდი, უძველესი დროიდან შემონახული და ჯამის მიერ თითქმის ხელუხლებელი ნაგებობაა. იგი სოხუმიდან 6 კმ-ის მოშორებით მდებარეობს,

За легендою, у давні часи на грузинську землю напали чужинці. Вони спалювали міста, а людей забирали у полон. Здавалося, що та частина Грузії, яка зараз зветься Абхазією, була приречена на знищення. Чужинці захопили все узбережжя. Тільки купка сміливих воїнів боролася із ними, завзято нападаючи на загарбників із передгір'їв Кавказу. Вони запряглися звільнити рідну землю, чого б це їм не коштувало. Їхня рішучість додавала стійкості та надію на перемогу тим, хто був слабкий духом.

Хорообрі воїни, до яких приєдналося декілька загонів, вирішили напасти на армію загарбників з тилу, але для цього необхідно було звести міст в ущелині, а в них під рукою не було нічого, крім щебеню та піску. Тоді по всій Абхазії поширився заклик: „Нехай кожен, кому дорога воля, дасть гінцям курячі яйця!“ Люди здивувалися — ніхто не міг збагнути, яким чином куряче яйце могло принести жадану свободу. За одну добу було зібрано 40 тисяч яєць. Досвідчені майстри з піску та яєць виготовили розчин для укріплення і за одну ніч збудували міст. А за три дні нечисленний загін вдарив по загарбникам із тилу та відтіснив їх, скинувши у море. Абхазія та її народ здобули жадану свободу та радість.

Беслетський ачорний міст — це споруда, що збереглася з давніх часів, майже не зазнавши руйнування. Він знаходиться за шість кілометрів від м. Сухумі, на вході до неймовірно гарної ущелини, там, де протікає річка Беслеті.

Беслетський міст — єдина в Абхазії споруда такого призначення. Він гарно зберігся і справедливо вважається блискучим витвором грузинського будівельного мистецтва часів Середньовіччя. Проліт моста, який являє собою цілісну кам'яну тринадцятиметрову арку, зведений із квадратних вапняних плит. Камені, з яких зведено проліт, відшліфували, надали їм загострену форму та

ბესლეთი (XI-XII სს.) თამარის ხიდი

Бешлепи (XI-XII ст.) Мост Царицы Тамар

WWW.KOLHIDA.RU

WWW.KOLHIDA.RU

თვალწარმტაცი ხეობის დასაწყისში, იქ, სადაც მდინარე ბესლეთი მიედინება.

ბესლეთის ხიდი — აფხაზეთში მსგავსი დანიშნულების ერთადერთი ნაგებობაა. იგი დღემდე კარგადაა შენარჩუნებული და სამართლიანად ითვლება შუა საუკუნეების საქართველოს სამშენებლო ხელოვნების ბრწყინვალე ქმნილებად. ხიდის კამარა, რომელიც ქვის ერთმთლიან ცამეტმეტრიან თაღს წარმოადგენს, აგებულია კირქვის კვადრატული ფილებისაგან. კამარის ქვები გათლილია, წვეტებიანი ფორმა აქვთ მინიჭებული და კირითაა გამაგრებული—შედუღებული. მისი ტვირთამწევობა 8 ტონას აღწევს. ხიდის გვერდითი წახნაგის გათლილ ფილებზე ქართული ასომთავრულით ამოტვიფრული წარწერა პალეოგრაფიული ნიშნებით XI–XII საუკუნეებს განეკუთვნება.

ხიდის მარჯვენა ნაპირის ბურჯის ქვედა ნაწილში შენარჩუნებულია ჭერისა და ასო „თ“—ს გამოსახულება. ძველად აქ ხეობისაგან მისავალი დიდი სამხედრო—სტრატეგიული მნიშვნელობის გზა გადიოდა. ხიდის მიდამოებში დღესაც მოჩანს საომარი კოშკ—ქონგურების ნანგრევები, რომლებიც ხიდსა და ხეობის შესასვლელს მტრის თავდასხმებისაგან იცავდა.

არსებობს კიდევ ერთი თქმულება, თამარ მეფის (1184–1213) აფხაზეთში ყოფნას რომ უკავშირდება. იგი თითქმის სწორად გადადიოდა ამ ხიდზე თავისი ამალით და ტყებოდა მისი შემოგარენის სიმშენიერით. ამიტომაც უწოდებია ხალხს მისთვის თავინათი საყვარელი მეფის სახელი—„თამარის ხიდი“. იგი 800 წელზე მეტია დგას დროუამისაგან ხელუხლებელი და იმედია, კვლავაც დიდხანს დაატკბობს ქართველი და აფხაზი კაცის თვალს, გულსა და გონებას!

ღმერთმა ინებოს...◆

სკრიპილი вапном. Вантажність моста сягає 8 тон. Надпис давнім грузинським письмом Асомтаврuli, вирізьблений на бокових гранях відшліфованих плит, відносять до XI-XII століття.

У нижній частині опори лівої сторони моста збереглося зображення хреста і грузинської літери „Т“. В давнину тут проходив шлях, що вів до ущелини і мав велике військово-стратегічне значення. Поблизу моста й досі видно руїни військових башт, які захищали від нападу ворогів сам міст і вхід до ущелини.

Існує ще одна легенда, що пов'язана із перебуванням цариці Тamar (1184-1213) у Абхазії. Говорять, ніби вона часто переходила через міст разом зі своїм почтом та насолоджувалася навколишньою красою. Тому й назвав народ цей міст на честь улюбленої цариці — „Міст Тamar“. За більш ніж 800 років, що він стоїть, час майже не торкнувся його, і є надія, що ще довго він тішитиме зір, серця та розум грузинів та абхазів!

Хай буде на це воля Божа...◆

თემო სვირელი

Темо Свірелі

თემო სვირელი დაიბადა 1964 წელს ცხინვალში. დაამთავრა ცხინვალის სამხატვრო სასწავლებელი და თბილისის სამხატვრო აკადემიის ფერწერის ფაკულტეტი. 1998 წლიდან არის საქართველოს მხატვართა საერთაშორისო კავშირის – GIFA–სა და შემოქმედებითი გაერთიანება БЖарт-ის წევრი. ამჟამად ცხოვრობს და მოღვაწეობს კიევში.

“...საშუალო, როგორც თენოშენთა უწყვეტი, მარადიული ცვალებადობის მინიფესტაცია, შემოქმედებითი ენერგიის უწყვეტი ნაკადი. ერთადერთი დაბრკოლება გზაზე – პირადი ევოიზმი, თავისუფლების იმპულსის იგნორირება.”

Темо Свірелі народився в 1964 р. у Цхінвалі. Закінчив Цхінвальське художнє училище та факультет живопису Тбіліської художньої академії. З 1998 р. є членом Міжнародної грузинської федерації художників - GIFA та творчого об'єднання БЖарт. На цей час живе та працює в Києві.

“Прояви світу завжди цікавили мене і як митця, і як людину. ... Я би хотів, щоб у моїй творчості відбилися не моє «Я», а мої стосунки зі світом, найрізноманітніші нюанси буття...” www.svirely.com

გია მიმინოშვილი Giya Miminoshvili

გია მიმინოშვილი დაიბადა თბილისში 1958 წელს. ბავშვობა იმერეთში, სოფელ ბაში გაატარა.

1983 წელს დაამთავრა თბილისის სამხატვრო აკადემიის დეკორატიულ-გამოყენებითი ხელოვნების ფაკულტეტის მინა-კერამიკის განყოფილება.

1987 წელს მიიღო მეორე უმაღლესი განათლება: დაამთავრა თბილისის პოლიტექნიკური ინსტიტუტის კინო-ფოტო განყოფილების ფაკულტეტი. კიევში მოღვაწეობს 1990 წლიდან.

გიას ნამუშევრები ყოველთვის იმპრობენტის სპეციალისტებისა და მხახვლების ყურადღებას ფორმის არასტანდარტულობით და უჩვეულო ტექნიკური გადანწყვით. მისი შემოქმედება მუდამ ორიგინალური, პლასტიკური, მონუმენტალური და ღრმად ფილოსოფიურია...

Giya Miminoshvili was born in Tbilisi in 1958. His childhood passed in the village of Bashi (Imereti, Western Georgia).

In 1983, Giya graduated from the Tbilisi Art Academy, Faculty of Decorative and Applied Arts. In 1987, he received further education - graduated from the Faculty of Cinema and Photography of the Tbilisi Polytechnical Institute. He lives in Kyiv since 1990.

His works always attract the attention of specialists and non-specialists by the non-standard forms, the uniqueness of technique. His creativity is always original, plastic, monumental and deeply philosophical...

დავით შარაშიძე Давид Шарашидзе

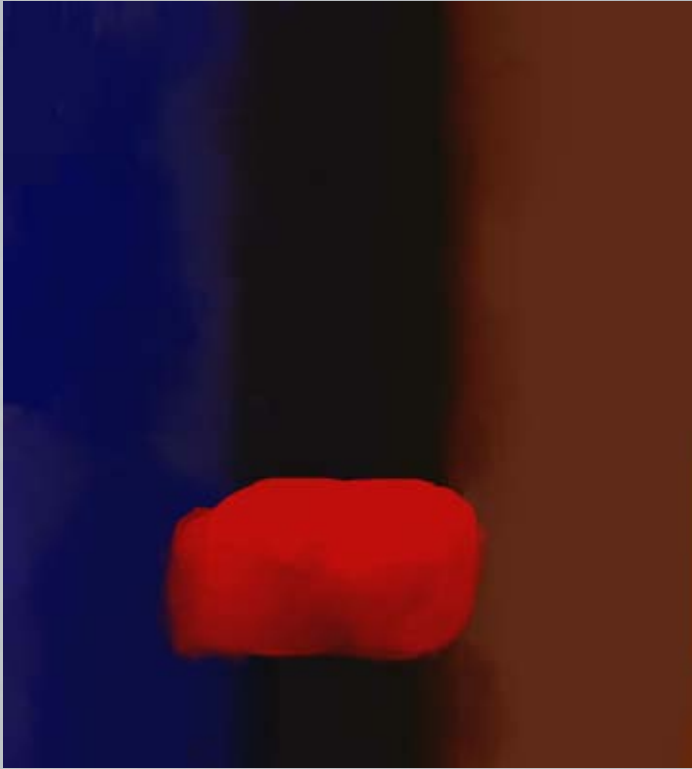
დავით შარაშიძე დაიბადა 1959 წელს თბილისში. 1986 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფილოლოგიის ფაკულტეტი. 1953 წლიდან არის ოუჩესკოს საერთაშორისო სამხატვრო კავშირის წევრი. 1993 წლიდან ცხოვრობს და მოღვაწეობს კიევში.

“შე ბედნიერი ადამიანი ვარ, არ ვჩქვრობ, რადგან დარწმუნებული ვარ, რომ ამ ქვეყნად ყველაფერს თავისი განსაზღვრული დრო და ადგილი აქვს. ამიტომ ჩემი ფერწერული ტილოები სავსეა სიმშვიდით, პარმონით, სითბოთი და სილამაზით...”

Давид Шарашидзе народився у 1959 р. у Тбілісі. У 1986 закінчив філологічний факультет Тбіліського державного університету. З 1993 – член Міжнародної федерації художників ЮНЕСКО. З 1993 живе і працює в Києві.

Про себе художник говорить: *“Я - щаслива людина, я ніколи не поспішаю тому що впевнений, що всьому на цій землі є місце та час. Може саме тому мої полотна наповнені спокоєм, гармонією, теплом і красою...”*

ბადრი ღუბიანური

Бадрі Губіанурі

ბადრი ღუბიანური დაიბადა 1962 წელს თიანეთში. 1985-89 წ.წ. სწავლობდა თბილისის სამხატვრო აკადემიასთან არსებულ სამხატვრო სტუდიაში კ.თევზაძესთან. 1989 წლიდან ცხოვრობს და მოღვაწეობს კიევში.

ბადრის ფერწერა არაფიგურალურია. მისი ნამუშევრები სცილდებიან დროსა და სივრცეს და მნახველს სულიერი და ფიზიკური დასვენების საშუალებას აძლევენ...

Бадрі Губіанурі народився в 1962 році в Тіанеті (Грузія). У 1985-89 рр. навчався в художній студії К.Тевзадзе при Тбіліській художній академії. З 1993 року художник живе і працює в Києві.

Живопис Бадрі Губіанурі - нефігуративний. Його картини виходять за межі часу та простору і дають змогу глядачеві відпочити як духовно, так і фізично... www.gubianiuri.com

ჩვენ და უკრაინელები

გურამ პეტრიაშვილი

Ми та українці

Гурам Петріашвілі

უკრაინელები კაი ხალხია.

ჩვენ ბევრი რამ გვაკავშირებს მათთან.

რაც მთავარია, ქართველებიც და უკრაინელებიც მიწათმოქმედი ხალხი ვართ.

რა იყო ჩვენი ისტორია და მათიც? ეს იყო ხენა-თესეა, ბრძოლა

ღამპრობოლებთან და ქმნა თვითმყოფელი კულტურისა.

როცა ზღვისპირას მცხოვრები ზოგიერთი ერები მთელს მსოფლიოს იყვნენ მოღიბებული სხვათა დასაპყრობად და საძარცვ-საგლეჯად, უკრაინელები და ქართველები ზღვისკენ ზურგშექცეული ვუსხედით სუფვას შრომით დაღლილნი და... ესეამდით და მღეროდით.

ჩვენი მიწა გვიყვარდა და სხვისი არ გვჭირდებოდა.

ბედის განგებით მოხდა ისე, რომ საქართველომ შეიფარა დიდი უკრაინელი პოეტი ლესია უკრაინკა, რომელმაც ნათელი გადაგვფინა გულზე ქართველებს წრფელი, სიყვარულიანი სიტყვებით:

უკრაინელი რომ არ ვყოფილიყავი, მხოლოდ ქართველად ყოფნას ვისურვებდიო.

უკრაინას უნდა ვჟმადლოდეთ, რომ გვყავს კიდეც ერთი ბუმბერაზი პოეტი დაეით გურამიშვილი.

აქ შექმნა მან თავისი "დავითიანი".

ლესია უკრაინკა და დაეით გურამიშვილი არიან სიმბოლოები ჩვენი ქვეყნებისა და ერების ურთიერთკავშირისა.

ხოლო ცალკეული კავშირი ქართველისა უკრაინასთან და უკრაინელისა საქართველოსთან უაღრესია.

ღიღებულნი საქმე ქმნეს უკრაინულმა კულტუროლოგიულმა აღმასახმა "ქრონიკამ" და ჩვენმა საელიზოებმა (საქართველოს საელიზო უკრაინაში, უკრაინის საელიზო საქართველოში). მათ გამოსცეს "ქრონიკის" სამი დიდი ტომი, რომლებიც ეძლეება უკრაინისა და საქართველოს ურთიერთკავშირებს (Хроніка — 2000, №43, №44, №47-49). როგორც ვიცი, ამ სამი ტომის ქართულად გამოცემაზე უკვე ზრუნავენ პარტნიორები ორივე ქვეყანაში.

ჩვენი ერების მეგობრობა არაა დროებითი პოლიტიკური კონიუნქტურის შედეგი.

გვაქვს უამრავი მიზეზი, რომ ქართველებს და უკრაინელებს ერთმანეთი გვიყვარდეს.

ხოლო ჩვენი ცალკეული ქართველებისა და უკრაინელების ვალია მოეუფრთხილდეთ მეგობრობას.. ამ მეგობრობის უბირველეს პირობად კი ის მიმაჩნია, რომ არ უნდა ჩავერიოთ (არც ნებით და არც უნებლიედ) ერთმანეთის საშინაო პოლიტიკურ ამბებს.

არის ასაბრეზი, სადაც უნდა გაშალოს ფრთა მეგობრობამ.

ესაა კულტურა, განათლება და მეცნიერება.

აქტიურად უნდა ვითანამშრომლოთ ამ სფეროებში, გააცნოთ ერთმანეთს ჩვენი იდეები, მიზნები და მიღწევები და მხარში ვეცდეთ ერთმანეთს.

გაუმარჯოს საქართველოს!

ხაი ჟიფე უკრაინა!

Українці – гарний народ.

Нас із ними багато чого пов'язує.

Найголовнішим є те, що й ми, й українці – народи-землероби.

Якою була й наша, та їхня історія? Ми орали й сіяли, боролися із загарбниками та створювали наші самобутні культури.

У той час, як деякі з народів, що мали вихід до моря, були розпорошені по всьому світові, завойовуючи та розорюючи інші країни, українці та ми, грузини, сиділи втомлені працею за сто-лою спиною до моря і... пили й співали.

Ми любили свою землю і чужа нам не була потрібна.

Так склалася доля, що Грузія прихистила велику українську по-етесу Лесю Українку, яка світлом радості осяяла серця грузинів своїми щирими люблячими словами: "Якби я не була українкаю, то схотіла би бути лише грузинкою".

Маємо бути вдячними Україні за поета Давіда Гурამішвілі. Тут він створив свій твір "Давітіані".

Лесьа Українка та Давід Гурამішвілі є символами взаємозв'язку між нашими країнами та народами.

А ось окремих зв'язків між грузинами та Україною та українця-ми та Грузією існує безліч.

Велику справу зробили український культурологічний альманах "Хроніка" та наші посольства (Посольство Грузії в Україні, Посольство України у Грузії). Вони видали три великих тома "Хроні-ки", присвячених взаємозв'язкам між Україною і Грузією ("Хро-ніка-2000" №43, 44, 47-49). Як мені відомо, питанням видання цих трьох томів грузинською мовою вже займаються партнери в обох країнах.

Дружба наших народів не є наслідком тимчасової політичної кон'юнктури.

Ми, грузини й українці, маємо безліч підстав, щоб любити одне одного.

Кожен грузин та українець повинен турботливо ставитися до нашої дружби. Я вважаю найголовнішою умовою цієї дружби нашу відмову втручатися (чи то за власною волею, чи то нена-вмисне) у внутрішньополітичні справи одне одного.

Проте є галузі, у яких дружба має розправити свої крила.

Це - культура, освіта та наука.

Ми повинні активно співпрацювати у цих галузях, знайомити з власними ідеями, цілями та досягненнями і підтримувати одне одного.

Гаумарджос Сакартвелос!

Хай живе Україна!

პროექტის ავტორი:
ბესიკ შამუგია

Автор проекту
Бесік Шамугія

რედაქტორი:
მარინა ბეჟანიშვილი

Редактор:
Марина Бежанішвілі

თარგმანი:
ირინე პეტრიაშვილი
გურამ პეტრიაშვილი
ლექსო ოსტროვსკი

Переклади:
Іріне Петріашвілі
Гурам Петріашвілі
Олексій Островський

დიზაინი
და კომპიუტერული უზრუნველყოფა

Дизайн
та комп'ютерне забезпечення

G&V studio

დავით სეხნიაშვილი
ვიქტორ მიხაილევიჩი

Давит Сехніашвілі
Віктор Михалевич

ფოტოგრაფები:
მარინა ბეჟანიშვილი
ლალი აბსავა
ანდრეი ტოვსტიჟენკო

Фотографи:
Марина Бежанішвілі
Лалі Абсава
Андрій Товстиженко

„უკრაინის ქართველთა ასოციაცია „იბერიელი“
მადლობას უხდის უკრაინის ეროვნულ უმცირესობათა და
მიგრაციის სახელმწიფო კომიტეტს
პროექტის დაფინანსებისათვის

Асоціація грузин України „Іберієли“
висловлює щире подяку Державному комітету України
у справах національностей та міграції
за фінансування проекту

კიევის ქართული კულტურულ-საგანმანათლებლო ცენტრი
მადლობას უხდის კიევის №102-ე სკოლის
ადმინისტრაციას და განსაკუთრებით მის დირექტორს,
ბატონ ივანე კოჩუბის, დახმარებისა და თანადგომისათვის

Грузинський культурно-просвітницький центр
висловлює велику подяку адміністрації школи №102 м. Києва
і особливо директору п. Ігорю Кочубею,
за допомогу та підтримку

